

Denne boka kan leses i sin originale form på Nasjonalbiblioteket:

<http://www.nb.no/nbsok/nb/58485b76e9910ae5fd82097e6f197227?index=1#0>

DEN NYE VERDENSKEISER

ZIONS LÆRDE ELDSTES PROTOKOLLER

OVERSATT AV SARA HELENE WEEDON

KRISTIANIA

A/S Helge Erichsen & Co.s Forlag – 1920

(Nesten rart at denne boka finnes på Nasjonalbiblioteket, siden de fleste tilsvarende utgaver har lidd sin skjebne gjennom «bokbrenning». Alle som har ytret eller skrevet noe som har med «Zions lærde» å gjøre har fått smake pisken på en eller annen måte. Dette skal det ikke skrives om, og derfor har det også alltid blitt latterliggjort og folk har blitt fortalt at dette er bare tull, skrevet at noen ekstreme «anti-semitter». Jeg forstår godt at de må gjøre dette, for dersom de skulle innrømme at disse planene faktisk ble lagt, ville de ha mistet sin makt.

Boka er tastet inn på nytt, og da blir dokumentet langt mindre i volum og lettere å søke gjennom og kopiere fra. I dette arbeidet ble språket til dels modernisert, men innholdet ikke endret.)

Innhold

Forord.....	3
Innledning.....	4
Zions lærde eldstes protokoller	6
Etterord	55

FORORD

På et tidspunkt da hele det vestlige Europa breier seg ut om fordelene ved en konstitusjonell regjering, og diskuterer Maximalismens (Bolsjevismens) fortjenester eller synder alt etter standpunktet, tror jeg at det kan ha sin verdi, når jeg for den engelsktalende offentlighet fremlegger oversettelsen av en bok, som utkom i Tsarskoije Sielo i Russland i 1905.

Et originaleksemplar er å se i British Museums bibliotek, under Nr. 3926 d. 17, stemplet «British Museum 10th August 1906». Hvor mange flere eksemplarer av boken det muligens finnes i verden, kan neppe sies, da de fleste eksemplarer kort etter offentliggjørelsen 1905 synes å være blitt kjøpt opp samtidig og etter alt å dømme i en bestemt hensikt. Med hensyn til dette vil jeg kun advare mine lesere om at de ikke må ta noe eksemplar av denne oversettelsen med seg til Russland, da enhver i hvis besittelse den finnes, av Bolsjevikene øyeblikkelig blir skutt, som den som fører «reaksjonær Propaganda».

Boken ble offentliggjort for den russiske allmennhet av professor Sergyei Nilus.

Den inneholder:

1. En innledning til hovedteksten, skrevet av Sergyei Nilus i 1905.
2. Notiser fra foredrag holdt for jødiske studenter i Paris år 1901.
3. En del av en etterskrift skrevet av samme Sergyei Nilus. Jeg har ikke ansett det nødvendig å gjengi hele etterskriften, da den delvis ikke ville være av interesse for den britiske allmennhet og ikke direkte angår det spørsmål som opptar meg, nemlig den jødiske fare.

Jeg vil anmode mine lesere om å huske på at de omtalte foredrag ble holdt i 1901, og at Nilus' innledning og etterskrift ble skrevet i 1905.

Det er umulig å lese noen del av dette bind nå uten å bli slått av den sterkt profetiske tone, som klinger gjennom det hele, ikke bare angående det engang Hellige Russland, men også med hensyn til visse foruroligende foreteelser som i øyeblikket kan iakttas over hele verden.

Hvo som leser dette gi akt derpå!

London, 2den desember 1919.

INNLEDNING

En avdød, personlig venn har overrakt meg et manuskript, som med overordentlig klarhet og nøyaktighet beskriver planen for og utviklingen av en skjebnesvanger, verdensomspennende sammensvergelse, som har satt seg til mål å bringe en forvent verden til dens uunngåelige oppløsning.

Dette dokument kom meg i hende for omtrent 4 år siden (1901) med den forsikring, at det er en nøyaktig avskrift, i oversettelse, av originale dokumenter, som ble stjålet av en kvinne fra en av de mest innflytelsesrike og best innvidde ledere blant Frimurerne.¹

Tyveriet ble utført ved avslutningen av et hemmelig møte av «Innvidde» i Frankrike, som er et rede for «jødisk frimureri-sammensvergelse».

For dem som kan se og høre, våger jeg å åpenbare dette manuskript under tittelen «Zions Ældstes Protokoller». Ved det første gjennomsyn av disse opptegnelser kan man muligens få inntrykk av at de er hva vi i alminnelighet kaller truismer, og at de synes å være mer eller mindre velkjente sannheter, skjønt de fremstilles med en kraft og et hat som vanligvis ikke ledsager velkjente sannheter.

Mellom linjene syder det arrogante og dypt rotfestede rase- og religions-hat, som så lenge med hell har vært holdt hemmelig, og det bruser opp og flyter over som fra et breddfullt kar med hat og hevn, i full bevissthet om at dets seirende ende er nær.

Vi kan ikke unnlate å bemerke at tittelen ikke helt svarer til innholdet. Dette er ikke akkurat referater av møter, men en innberetning skrevet av en eller annen mektig person og delt opp i avdelinger som ikke alltid har noen logisk rekkefølge. Det gir inntrykk av å være en del av noe truende og mer viktig, hvis begynnelse mangler. Dette dokumentets ovenfor omtalte opprinnelse taler for seg selv.

Etter de Hellige Fedres profetier må Antikrists verk alltid være en parodi på Kristi liv, og må da også ha sin Judas. Men fra et jordisk standpunkt sett vil denne Judas naturligvis ikke oppnå sin hensikt; således er en fullstendig seier, hvor kortvarig den enn blir, «verdenscherskeren» viss. Denne henvisning til W. Solovievs ord er ikke ment som et bevis for deres vitenskapelige autoritet. Fra et eskatologisk standpunkt har vitenskapen ikke her noen rolle; skjebnen er det viktigste. Soloviev gir oss lerretet, broderiet blir utført av manuskriptet.

Vi kan med grunn bebreides for dette dokumentets apokryfe natur; men om det var mulig å bevise eksistensen av denne verdensomspennende sammensvergelse ved hjelp av skrivelser eller ved vitneprov, og dersom dens ledere kunne avsløres som dem som holder de blodige tråder i sin hånd, da ville jo «ondskapens hemmelighet» være åpenbar. For å bevise seg selv må den forbli lukket til den dag da den legemliggjøres i «fortapelsens sønn».

Med de nåværende komplikasjoner av forbryterske foretagender, kan vi ikke vente direkte beviser, men vi må nøye oss med indisiebeviser, og av dem er hver kristen iakttakers forargede sinn oppfylt.

---

¹ Orientens Frimurere.

Det som er skrevet i denne bok, burde være nok for dem «som har øre å lytte med», da det sier seg selv, at det bydes dem i den hensikt å formane dem til å beskytte seg, mens det ennå er tid, og til å være på vakt. Vår samvittighet vil være beroliget hvis vi ved Guds nåde når dette vårt viktigste mål, å advare den ikke-jødiske verden uten dog i dens hjerte å oppvekke hat mot det forblindede Israel. Vi stoler på at den ikke-jødiske verden ikke vil nære hat til den feilende men troende masse av Israels folk, som er uskyldig i sine ledes synder, – de skriftklokes og fariseernes – deres som en gang før har vist seg å være Israels forderv. Med Guds vredes avvendelse gjenstår det kun en vei – forening av alle kristne i Vår Herre Jesus Kristus og fullstendig avslutning – anger for oss selv og andre.

Men er dette mulig med verdens nåværende uomvendthet? Det er umulig for verden, men mulig i det troende Russland. De nåværende politiske forhold i de vesteuropeiske stater og deres beslektede stater i andre verdensdeler er forutsagt av Apostlenes Fyrste. I sin attrå etter å gjøre sitt jordiske liv fullkomment, og i sin søken etter en bedre virkeliggjørelse av maktens idé, som skulle sikre alles velferd, og i sin søken etter en universal metthet, hvilket er blitt menneskelivets høyeste ideal, forandret menneskeheten sine idealers kursretning, da den erklært at den kristne tro var fullstendig uholdbar og ikke hadde oppfylt det håp man hadde satt til den. Verden omstyrter gamle guder og danner seg nye, løfter nye guder opp på pidestaller og bygger dem nye templer, det ene prektigere enn det annet, for igjen å avsette og ødelegge dem. Menneskene har tapt selve forestillingen om makt gitt av Gud til salvede konger, og nærmer seg nå anarkiet. Snart vil vektstangen på den republikanske og konstitusjonelle vekt bli slitt ut. Vektskålene vil falle, og i sitt fall vil de rive med seg alle regjeringer ned i anarkiets avgrunnshvirvel.

Verdens bolverk og siste skanse mot den kommende stormflod er Russland. Det sanne tro lever ennå og dets salvede keiser står ennå som dets sikre beskytter.

Alle ødeleggelsens anslag fra Antikrists truende og øyensynlige tjenere, fra dem som bevisst eller ubevisst gjør hans verk, er rettet mot Russland. Grunnene er forståelige, hensikten er kjent, de må være kjent av det troende og trofaste Russland. Jo mer truende de kommende historiske begivenheter er, jo mer fryktinngytende de opptrekkende mørke skyer synes, desto taprere og mer tillitsfulle må de modige og standhaftige russerhjerter banke. Modig bør de slå ring om sin kirkes hellige banner og om sin tsars trone. Så lenge sjelen lever, og så lenge det brennende hjerte slår i barmen, så lenge er der intet sted for fortvilelsens døds-spøkelse; men det er oss og vår troskap som skal vinne den Allmektige barmhjertighet og utsette fallets time for Russland. (1905.)

ZIONS LÆRDE ELDSTES PROTOKOLLER

Vi vil tale fritt ut og diskutere betydningen av enhver idé, og ved sammenligninger og følgeslutninger vil vi oppnå full klarhet. På denne måte vil jeg fremstille ideen om vår politikk og i «goyernes» (dvs. det jødiske ord for alle ikke-jøder, nærmest europeerne). Det må bemerkes at folk med dårlige instinkter er tallrikere enn mennesker med edle instinkter. Derfor oppnås de beste resultater når man vil herske over verden med vold og skremmemidler, ikke ved akademisk diskusjon. Hver mann streber etter makt, alle ville gjerne bli diktatorer, hvis de bare kunne, og de mennesker er meget sjeldne, som ikke ville være tilbøyelige til å ofre andres vel, når de derved kunne nå sine egne mål.

Hva var det som tøylet de ville dyr vi kaller menneskene? Hva har hersket over dem like til nå? I de første stadier av samfunnsliv bøyet de seg for den brutale og blinde kraft, bare maskert. Av dette ledes jeg til å slutte at ifølge naturens lov ligger retten i makten. Politisk frihet er ikke noe faktum, men en idé. Denne idé må man vite å anvende når det er nødvendig å bruke den som agn for å trekke massenes makt til sitt eget parti, hvis dette parti har bestemt seg til å ta makten fra en rival. Problemet blir enklere, hvis denne rival blir befengt med ideen om frihet, såkalt frisinn, og for denne idé skyld oppgir noe av sin makt.

Heri vil vår idé triumf vise seg. Regjeringens løse tøyler vil, etter livets lov, bli grepet av en ny hånd, fordi massenes blinde kraft ikke kan eksistere en eneste dag uten fører; og denne nye regjering vil kun fylle plassen etter den gamle, som er blitt svekket av sitt frisinn.

Nå til dags har gullets makt overfløyet de frisinne herskere. Det var en tid da religionen hersket. Frihetens idé kan ikke virkeliggjøres, fordi ingen vet å bruke den med måte.

Det er tilstrekkelig å gi folkenes masser selvstyre for en ganske kort tid, til å forvandle hopen til en pøbel uten samhold eller styre. Fra det selvsamme øyeblikk oppstår det uoverensstemmelser, som snart utvikler seg til samfunnskamper; statene kommer i brann, og deres totalbetydning forsvinner. Enten staten utmattes av sine egne indre omveltninger, eller borgerkrig legger den åpen for fremmed fiende, kan den i hvert tilfelle betraktes som avgjort og endelig ødelagt – den vil være i vår makt. Kapitalens despoti, – og kapitalen har vi i vår hånd –, vil rekke den et strå, som staten uunngåelig vil klynge seg til; hvis den ikke gjør det, vil den uhjelpelig falle i avgrunnen.

Hvis noen av frisinne motiver vil være tilbøyelige til å bemerke at denne art diskusjon er umoralsk, vil jeg tillate meg å spørre vedkommende hvorfor det ikke er umoralsk for en stat, som har to fiender, en ytre og en indre, å bruke forsvarsmidler mot den første, som den ikke ville anvende mot den siste, så som hemmelige forsvarsplaner og nattlige angrep med overmektige stridskrefter. Hvorfor skulle det da være umoralsk for staten å bruke disse midler mot det som ødelegger grunnvollen for dens liv og trivsel?

Kan en fornuftig og logisk hjerne håpe på med hell å regjere over hopen ved hjelp av argumenter og resonnement, når det er en mulighet for at slike argumenter og slikt resonnement kan bestrides med andre argumenter, som, selv om de muligens er latterlige, dog kan fremstilles som mer tiltrekkende for den del av hopen som ikke kan tenke videre dypt, men som helst lar seg lede av smålige lidenskaper, vaner og tilvante former, og av sentimentale teorier?

Den uinnvidde og uvitende hop blir, sammen med dem som har hevet seg opp fra den, innviklet i partistridigheter, som hindrer enhver mulighet for enighet, selv på et grunnlag av fornuftig diskusjon.

Enhver avgjørelse som felles av massene, er avhengig av en tilfeldig eller forut arrangert majoritet, som i sin uvitenhet om politikkenes mysterier vedtar meningsløse resolusjoner, og derved sår anarkiets sæd i regjeringen.

Politikk har intet tilfelles med moral. En hersker som ledes av moralske hensyn, er ikke noen dyktig politiker, derfor sitter han ikke trygt på sin trone. Den som vil herske, må kunne bruke list og hykleri. De store menneskelige dyder, ærlighet og oppriktighet blir laster i politikken. De river en trone overende sikrere enn den bitreste fiende. Disse dyder må være de fremmede² lands egenskaper, men vi er ikke i minste måte tvunget til å la oss lede av dem. Vår rett ligger i makten. Ordet «rett» er en abstrakt idé, som ikke fremgår av noen ting. Ordet betegner ikke annet enn dette: «Gi meg hva jeg vil ha, for at jeg derved kan bevise at jeg er sterkere enn du er.»

Hvor begynner «retten»? Hvor ender den? I en stat hvor makten er dårlig organisert, hvor lovene og herskerens personlighet er blitt svekket i sine funksjoner ved frisinnetts stadige inngrep, tar jeg en annen angrepslinje, idet jeg bruker maktens rett til å ødelegge de eksisterende vedtekter og reglementer, gripe lovene, og omorganisere alle institusjoner, og jeg blir således diktator over dem som, av sin egen fri vilje, av frisinn, oppga sin makt og overdro den til oss. Vår styrke vil under de nåværende usikre forhold for den sivile makt, bli sterkere enn noen annen, fordi den vil være usynlig til det øyeblikk da den er så sterk at intet listig anslag kan undergrave den.

Av det forbigående onde som vi nå er nødt til å bringe til anvendelse, vil det fremstå en urokkelig makts velsignelse, idet denne atter vil bringe den naturlige tilværelses mekanisme i funksjon, den som ble ødelagt av frisinnet. Hensikten helliger midlet. Når vi legger våre planer, må vi ikke så mye ta hensyn til hva som er godt og moralsk riktig, som til hva som er nødvendig og fordelaktig.

Vi har foran oss en plan som viser en strategisk linje. Fra denne linje kan vi ikke avvike, hvis vi ikke vil legge århundrens arbeide øde. For å utarbeide en passende aksjonsplan må man erindre massens lumpenhet, ustadighet og mangel på ballast, dens uformuenhet til å forstå og respektere betingelsene for sin egen eksistens og sitt eget velferd. Man må forstå at massens makt er blind og uten fornuft i sin skjellen, og at den låner øre til høyre og venstre. Hvis en blind skal lede en blind, faller begge i grøfta. Følgelig kan de medlemmer av massen som er oppvokst fra folket, ikke stå frem som ledere av hopen uten å ruinere nasjonen. Bare en person som er oppdratt til enevoldsmakt, kan tyde de ord som dannes av politikkenes bokstaver. Overlatt til seg selv, dvs. til folkeledere som kommer fra folkemassens dyp, blir folket ruinert av partistridigheter, som fødes av makt- og ære-begjær, og bringer forstyrrelser og uorden. Er det mulig for massen å skjelve uten opphisselse, og uten misunnelse å lede statens affærer, som de ikke må blande sammen med sine egne personlige interesser? Kan de bli noe forsvar mot fremmede fiender? Dette er umulig, fordi en plan som deles

---

² Dvs. alle ikke-jøder, det Gamle Testamentes «hedningefolkene». O.a.

Съ 1-го января 1911-го года теософами въ лицѣ предсѣдательницы ихъ общества, разведенной жены методистскаго пастора и „подруги жизни“ нынѣ умершаго Ирландскаго революціонера, Брэдлоу, мистриссъ Анны Безантъ учрежденъ „Орденъ Звѣзды Востока“ ¹⁾. Въ члены этого ордена могутъ поступать всѣ принимающіе идею близкаго втораго пришествія мессіи въ физическомъ тѣлѣ для тысячелѣтняго царствованія на землѣ. Предсѣдателемъ этого ордена объявленъ нѣкій юноша—индусъ, Криш-

Рис. 7-а.

Н. П. Блаватская и Генри Олькоттъ.

(Лаборанты новой религіи).

намурти (псевдонимъ—„Альціонъ“). Юношѣ этому въ 1916-мъ году исполнилось 21 годъ. Это—„христосъ“ отъ теософін, т. е., великій учитель, подобный Кришнѣ или Буддѣ, который поможетъ человѣчеству (Grand Instructeur spirituel, qui viendra aider l'humanité).

Если вѣрить газетнымъ сообщеніямъ, то у теософовъ въ Индіи,

¹⁾ Знакъ этого ордена—магическая пентаграмма, пятиконечная звѣзда (она будетъ сказано ниже).

С. Нилусъ. Власть есть при дверехъ.

*H. P. Blavatsky og Henry Olcott
(den nye religions utarbeidere).*

opp i likeså mange deler, som det er sinn i massen, taper sitt verd og blir uforståelig og uutførlig. Bare en selvhersker kan unnfange vidtfavnende planer og klart fordele de bestemte roller til hvert enkelt ledd i statsmaskineriets mekanisme. Herav slutter vi at det heldigste for et folks trivsel er at dets regjering ligger i en ansvarlig persons hånd. Uten absolutt despoti kan ingen sivilisasjon eksistere, for sivilisasjoner kan kun fremmes under beskyttelse av herskeren, hvem han enn er, og ikke under massene.

Massen er en barbar, og handler deretter ved alle leiligheter. Så snart som pøbelen har sikret seg friheten, forvandler de den hurtig til anarki, som i seg selv er barbariets dypeste dybde.

Se bare på disse alkoholisererte best, sløvet av drikk, hvis uinnskrenkende bruk tåles av friheten. Skulle vi tillate oss selv og våre medskapninger å gjøre likeså? De kristne folk, villedte av alkohol, deres unge menn, forskrudde av klassikerne og tidlige utsvevelser, hvortil de er blitt tilskyndet av våre folk, lærere, tjenere, guvernanter i rike hus, kontorister og så videre, av våre kvinner på deres forlystelsessteder – og blant disse regner jeg de såkalte «damer av det høyere selskap» – deres frivillige etterfølgere i korrupsjon og luksus. Vårt motto må være: «Alle maktens og hykleriets midler».

Kun den rene makt er seierrik i politikk, især hvis den skjules av det for statsmenn uunnværlige talent. Vold må være grunnsetningen, og list og hykleri regelen for alle de regjeringer som ikke ønsker å legge sine kroner for en eller annen ny makts føtter. Dette onde er det eneste middel til å nå det gode mål. Derfor må vi ikke vike tilbake for bestikkelse, svik og forræderi, hvis disse tjener til vår saks fremme.

I politikken må vi kunne konfiskere eiendom uten betenkning, hvis vi derved kan oppnå underkastelse og makt. Vår stat, som går den fredelige erobringens vei, har rett til istedenfor krigens redsler å bruke henrettelser, som er mindre iøynefallende og mer hensiktsmessige, og nødvendige for å opprettholde skrekkveldet og fremkalle blind underkastelse. Rettferdig og ubøyelig strenghet er hovedfaktoren i statens makt. Ikke bare for fordelens skyld, men også av hensyn til plikt og seier må vi holde oss til vårt volds- og hykleriprogram. Våre prinsipper eier likeså stor kraft som de midler hvorved vi bringer dem til utførelse. Det er derfor vi, ikke alene ved disse selvsamme midler, men også ved våre læresetningers strenghet, skal triumfere og trellbinde alle regjeringer under vår høyeste regjering. Det er nok at det blir bekjent at vi er ubøyelige i å forhindre oppsetsighet. Selv i gamle dager var vi de første som lærte folket å rope «Frihet, Likhet og Broderskap». Det er ord som så ofte siden er blitt gjentatt av papegøyer, som fra nær og fjern, har flokket seg om plakatsøylen. Ved å gjenta dem fratok de verden dens trivsel og individet dets virkelige personlige frihet, som inntil nå hadde vært så vel gardert mot å bli kvalt av pøbelen.

De fremmede som tror seg så vise og intelligente, innså ikke hvor abstrakte de ord var, som de selv uttalte, og la ikke merke til hvor lite ordene stemte overens, ja at de rett frem motsa hverandre.

De så ikke at det ingen likhet er i naturen, og at naturen selv har skapt forskjellige og ulike normer for tanke, karakter og evne. Det er det samme med underkastelsen under naturens lov. Disse kloke hoder ante ikke at massen er en blind makt, og at de menn som herskere skyter opp fra den, også er blinde i politikk. At en mann som er bestemt til hersker, kan regjere, selv om han er en dumrian, men at en som ikke er forutbestemt til å herske, ikke

ville forstå politikk, selv om han var et geni. Alt dette lot de fremmede ute av betraktning. På samme tid var det på dette grunnlag at den dynastiske regjering var bygget. En konge-far instruerte sin sønn om betydningen av og forløpet for den politiske utvikling på en slik måte at ingen andre enn dynastiets medlemmer fikk kunnskap om det, og ingen kunne åpenbare hemmelighetene til det regjerte folk. I tidens løp gikk den sanne politiske undervisnings betydning tapt, slik som den var overlevert fra slekt til slekt i dynastiene, og dette tap bidro til vår saks framgang. Vårt rop på «Frihet, Likhhet og Broderskap» brakte legioner til våre rekker fra alle verdens kanter ved våre ufrivillige løpegutter, og disse legioner bar vårt banner med begeistring.

Imidlertid åt ordene seg som en orm inn i de kristnes velferd og ødela deres fred, standhaftighet og enhet, det vil si grunnlaget for deres stater. Som vi siden skal se, var det denne aksjon som brakte oss triumfen. Det ga oss blant annet anledning til å spille ut triumf-esset – nemlig avskaffelsen av alle privilegier, med andre ord av de fremmedes aristokrati, som var det eneste forsvarsverk stater og folk hadde mot vår makt. På ruinene av det naturlige og arvelige aristokrati bygde vi en ny adel for oss selv med et finansielt grunnlag. Vi bygget denne nye adel på penger som vi hadde kontrollen over, og på den naturvitenskap som våre lærde fremmet. Vår seier ble gjort så mye lettere ved den kjensgjerningen at vi, gjennom våre forbindelser med personer som var oss uunnværlige, alltid benyttet oss av den menneskelige naturs mest tilgjengelige punkt, nemlig våre ofres svakhet for vinning, deres begjærlighet, deres umettelighet, og menneskenes materielle behov. Hver enkelt av disse nevnte svakheter er i og for seg i stand til å ødelegge initiativet, og derved utlevere menneskenes viljekraft på nåde og unåde til dem som ønsker å berøve dem enhver evne til eget initiativ. Det abstrakte ved ordet «frihet» gjorde det mulig å overbevise massene om at all regjering kun er en disponent, som representerer eieren, dvs. nasjonen, og at den følgelig kan kastes som en gammel hanske. Det faktum at folkenes representanter kan avsettes, utleverte disse til oss og la i virkelighet deres utnevning i våre hender.

For vårt mål må det absolutt unngås at noen krig skal medføre territoriale forandringer. Uten territoriale avståelser og innrømmelser kommer nemlig krigen inn på fullstendig økonomisk grunn. Da skal folkene erkjenne vår overlegenhet i den hjelp vi skal yte dem, og en slik tingenes tilstand vil utlevere begge sider til våre millionøyde agenter, som råder over ubegrensede pengemidler. Da skal våre internasjonale rettigheter feie bort verdens lover og regjere over landene, som de enkelte regjeringer over sine undersåtter.

Vi vil velge våre administratorer blant mengden, slik at de vil besitte servile tendenser. De kommer ikke til å ha erfaring i regjeringens kunst, slik at de vil besitte servile tendenser. De kommer ikke til å ha erfaring i regjeringens kunst, og vil derfor bli som voks i hendene på våre lærde og vise rådgivere, som fra barnsben blir utdannet til å regjere verden. Som dere allerede vet, har disse menn studert regjeringens vitenskap i våre politiske planer, i den historiske erfaring og ved iakttagelse av begivenhetenes gang. De fremmede drar ingen fordel av kontinuerlige historiske studier, de følger den teoretiske rutine uten å tenke over hvilke resultater den kan ha. Derfor behøver vi ikke å ta de fremmede i betraktning. La dem more seg til tidens fylde kommer, eller la dem leve i håpet om nye nytelser eller i erindringen om foregående gleder. La dem tro at lovene om teorier som vi har bragt dem, er av den høyeste viktighet for dem. Med dette mål for øye og ved hjelp av vår presse kan vi stadig øke deres blinde tro på disse lover. De dannede klasser blant de fremmede vil bryste

seg av sin lærdom uten å prøve den, de vil praktisere den lære de har mottatt fra naturvitenskapen, slik som våre folk har fremstilt den for dem, i den hensikt å vende deres tenkning i den retning der vi vil ha den.

Tro ikke at disse forsikringer er tomme ord. Tenk på Darwin, Marx og Nietzsche, hvis seiere i tenkningens verden på forhånd var arrangert av oss. Disse naturvitenskapelige retningers demoraliserende virkning på de fremmedes tenkning er vel synlig for oss.

For å hindre at det gjøres feiltakelser i vår politikk og i vårt administrative arbeide er det absolutt nødvendig for oss å studere og holde oss for øye nåtidens åndsstrømninger og nasjonenes karakter og tilbøyeligheter.

Vår teoris seier er dens evne til å tilpasse seg etter de folks temperament, med hvem vi kommer i forbindelse. Den har ikke hatt hell med seg, hvis dens praktiske anvendelse ikke baseres på fortidens erfaringer, sammenstilt med iakttagelser fra nåtiden. Pressen i hendene på eksisterende regjeringer er en stor makt, hvorved det oppnås herredømme over folkenes sinn. Pressen fremsetter hopens vitale krav, skriker opp om dens klager og skaper undertiden utilfredshet blant mengden. Det frie ords virkeliggjørelse fødes i pressen. Men regjeringene forsto ikke å gjøre den rette bruk av denne makt, og den falt i våre hender. Gjennom pressen vant vi innflytelse skjønt vi selv holdt oss i bakgrunnen. Takket være pressen hopet vi opp gull skjønt det kostet oss strømmer av blod: det kostet oss oppofrelse av mange av våre egne, men hvert eneste offer på vår side er verdt tusener av de fremmede i Guds øyne.

- - -

I dag kan jeg forsikre dere at vi kun er et par skritt fra vårt mål. Det er kun et lite stykke igjen, og den symbolske slanges sirkel – vårt folks våpenmerke – vil være sluttet. Når denne sirkel er lukket, vil alle Europas stater være innesluttet i den, som i uslittelige lenker.

Den nåværende samfunnsbygningens vekt vil snart bryte sammen, fordi vi sliter den ut ved stadig å bringe den ut av likevekt og derved forminske dens brukbarhet.

De fremmede trodde at vekten var konstruert sterkt nok, og ventet at den skulle holde balansen vedlike. Men de som holde vektstangen – d.e.: statens overhoder – hindres av sine tjenere, som ikke er dem til noen nytte, fordi de trekkes bort av den ubegrensede intriges makt, som tilhører dem, takket være det skrekkelige som hersker i palassene.

Da herskeren ingen adgang har til sitt folks hjerter, kan han ikke forsvare seg mot de maktelskende intriganter. Da den årvåkne makt av oss er blitt skilt fra pøbelens blinde makt, har begge mistet sin betydning, fordi de, når de er atskilt, er likeså hjelpeløse som en blind uten stakk. I den hensikt å få alle maktens elskere til å bruke sin makt dårlig, satte vi alle makter opp mot hverandre, idet vi oppmuntret deres frisinnede tendenser henimot uavhengighet. Vi oppmuntret ethvert foretagende i denne retning, vi la kraftige våpen i hendene på alle partier, og gjorde makten til målet for enhver ærgjerrighet. Vi gjorde regjeringene til arenaer for partikriger. Snart skal åpen uorden og fallitt vise seg over alt. Ufordøyelige pratmakere omdannet parlamentariske og administrative møter til diskusjonsmøter. Dristige journalister og uforskammede flyvebladforfattere angriper ustanselig den administrerende makt. Misbruk av makt vil definitivt forberede sammenbruddet av alle institusjoner, og alt vil falle til jorden under den rasende pøbels

stormgang. Folkene er treller i fattigdom i sitt ansikts sved, verre enn i livegenskap og stavnsbånd. Fra disse kunne de da på en eller annen måte gjøre seg fri, mens intet frir dem ut av den rene nøds tyranni. Vi passet på i grunnlovene å innsette rettigheter som for mengden er rent uten betydning. Alle de såkalte «folkets rettigheter» kan bare bestå i ideer, som ikke kan anvendes i praksis. Hva hjelper det en arbeider av proletariatet, hvis rygg er bøyd av hardt arbeide og hvis livsmot er knekt av strev, at en «prækestikke» får rett til å snakke eller en journalist rett til å utgi all verdens vrøvl? Hvilken glede har proletariatet av en konstitusjon, så lenge de ikke oppnår annet av den enn de smuler som vi kaster til dem til gjengjeld for deres stemmer på våre folk? Republikanske rettigheter er den rene ironi overfor en proletar, fordi den nødvendighet, å fylle hver dag med arbeide, avholder ham fra å nyte noen fordeler av de samme rettigheter, og de tjener bare til å gjøre ham mindre sikker på sin stadig arbeidsfortjeneste, fordi de gjør ham avhengig av streiker, kamerater og arbeidsgivere. Under vår ledelse utryddet pøbelen adelen, som hadde støttet og forsvart folket for sin egen fordels skyld, hvilken fordel er uatskillelig fra hopens velferd. Nå bøyer folket, som ødela adelens forrettigheter, seg under listige utsugeres og oppkomlingers åk.

Vi akter å late som om vi var arbeidernes befriere, som kommer for å frelse ham ut av denne undertrykkelse, når vi foreslår at han skal gå inn i våre armeers rekker blant sosialister, anarkister og kommunister. De sistnevnte patroniserer vi alltid, idet vi later som om vi hjelper dem av broderlige grunner og til menneskehetens alminnelige beste, som det fremstilles av vårt sosialistiske frimureri. Adelen som eide retten til sin del av arbeiderklassens strev, var interessert i at den siste var vel ernært, sunn og sterk. Vi er interessert i det motsatte, dvs. i de fremmedes degenerasjon. Vår styrke ligger i å holde arbeideren i stadig nød og avmakt, fordi vi derved beholder ham i vår makt, og i sine egne omgivelser vil han aldri finne kraft eller styrke til å sette seg opp mot oss. Sulten vil gi kapitalen større rettigheter over arbeideren, enn noen lovlig hersker noensinne kunne gi en adelsmann.

Vi behersker massene ved å gjøre bruk av den misunnelse og det hat som avles av undertrykkelse og nød. Og ved hjelp av disse følelser feier vi til side dem som måtte prøve å hindre vår fremgang. Når den tid kommer at vår verdslige Hersker skal krones, skal vi nok se til at vi ved de samme midler, det vil si ved å bruke pøbelen, skal ødelegge alt som viser seg å være en hindring på vår vei.

De fremmede kan ikke tenke naturvitenskapelig uten vår hjelp. Derfor forstår de ikke den vitale nødvendighet for visse ting, som vi vil strebe etter å holde for oss selv, inntil den dag da vår time kommer, – nemlig at i skolene bør den viktigste av alle vitenskaper læres, nemlig vitenskapen om menneskets liv og om samfunnets forhold, som begge forlanger en arbeidsdeling og en derav følgende oppdeling av folkene i kaster og klasser. Det er i høyeste grad påkrevet at alle får vite at virkelig likhet ikke kan eksistere på grunn av de forskjellige slags arbeiders forskjellige natur, og de som handler slik at det skader en hel kaste, har et ansvar for loven forskjellig fra dens, som begår en forbrytelse som kun angår hans personlige ære.

Den sanne vitenskap om sosiale forhold, inn til de hemmeligheter vi ikke gir de fremmede adgang, ville snart overbevise verden om at erverv og arbeide bør holdes innen særlige kaster, slik at all den menneskelige lidelse kunne unngås, som kommer når oppdragelse og utdanning ikke svarer til individets arbeide i livet. Hvis de studerte denne vitenskap, ville

folkene av egen fri vilje underkaste seg de herskende autoriteter, og anerkjenne de kaster som disse ville anordne. Under de nåværende forhold for vitenskapen og med den retning vi har sørget for at den følger, tror hopen i sin uvitenhet blindt på det trykte ord, og i feilaktige illusjoner som vi har inspirert, hater den alle klasser som den tror er høyere enn den selv. For den forstår ikke de enkelte klassers særverdi. Dette hat vil bli enda mer utpreget der hvor det dreier seg om økonomiske kriser, fordi det da vil stanse marked og produksjon. Vi vil skape en universal økonomisk krise ved alle tenkelige underhåndsmidler og ved hjelp av gullet som alt er i våre hender. Samtidig vil vi sette på gaten veldige horder av arbeidere over hele Europa. Disse massene vil da gladelig kaste seg over dem som de i sin uvitenhet har vært misunnelige på fra barndommen av, utøse deres blod og plyndre deres eiendommer.

De vil ikke skade oss, fordi vi på forhånd vil kjenne til angrepets øyeblikk, og vil ta forholdsregler til å beskytte våre egne interesser.

Vi overtalte de fremmede til å tro at frisinn ville føre til et fornuftens kongedømme. Vårt despoti vil ha denne karakter, fordi det vil være i stand til å slå ned et hvert opprør og ved rettfærdig strenghet å utrydde enhver frihetsidé fra alle institusjoner.

Da massene oppdaget at alle slags rettigheter ble gitt dem i frihetens navn, innbilte de seg at det var dem som var herrer, og begynte å tilrive seg makt. Liksom enhver annen blind traff naturligvis også massene på en mengde hindringer. Da de ikke ønsket å vende tilbake til de gamle tilstandene, la de sin makt for våre føtter. Husk på den franske revolusjon som vi pleier å kalle «den store». Vi kjenner vel til hemmeligheten ved dens forberedende organisasjon, fordi den var våre henders gjerning. Fra den tid og fremover har vi ledet folkene fra den ene skuffelsen til den andre for at de til og med skulle gi oss opp til gunst for den Konge-Despot av Zions blod som vi forbereder for verden. For øyeblikket er vi, som en internasjonal makt, uantastelige, fordi vi, om vi blir angrepet av en av de fremmede regjeringer, vil bli forsvart av andre. I sin intense lumpenhet hjelper de kristne folk vår uavhengighet, når de, tålmodige som martyrer, tåler et dristig despoti.

Av de nåværende diktatorer, regjeringssjefer og ministre tåler de fremmede misbruk som de ville ha myrdet tjue konger for. Hvordan skal slike tilstander forklares? Hvorfor er massene så ulogiske i sin dom over begivenhetene? Grunnen er den at despotene overtaler folkene ved sine agenter til å tro at skjønt de misbruker sin makt og skader staten, gjør de det med et stort mål for øyet, nemlig det å oppnå trivsel og velstand for hopen, og for det internasjonale broderskaps, enhetens og likhetens skyld.

De forteller dem visselig ikke at en slik enhet kun kan oppnås under vårt herredømme. Derfor ser vi pøbelen fordømme de uskyldige og frifinne de skyldige, overbevist om at den alltid kan gjøre hva den lyster. På grunn av denne sinnstilstand ødelegger hopen all stabilitet, og skaper uorden der den kan komme til. Ordet «frihet» bringer samfunnet i konflikt med alle makter, selv naturens og Guds makt. Derfor er det at vi, når vi kommer til makten, må stryket ordet ut av menneskenes ordforråd, fordi det er symbolet på den dyriske makt som gjør pøbelen til blodtørstige rovdyr. Men vi må huske på at disse dyrene faller i søvn så snart som de er mett av blod, og at det i det øyeblikk dette skjer, er lett å fortrolle og trellebinde dem. Hvis de ikke får blod, sovner de ikke, men kjemper med hverandre.

- - -

Enhver republikk gjennomgår forskjellige stadier. Det første stadium er de første dagers blinde raseri, som feier vekk og ødelegger for fote. Det andre er demagogens tid, som frembringer anarki og avføder despoti. Dette despoti er ikke offisielt lovlig, og derfor uansvarlig; det er skjult og usynlig, men lar seg likevel merke. Det er i alminnelighet styrt av en eller annen hemmelig organisasjon, som handler bak en eller annen stråmann, og vil nettopp derfor være så mye mer dristig og hensynsløs. Denne hemmelige makt vil ikke betenke seg på å bytte den stråmann som maskerer den. Byttet vil nettopp hjelpe organisasjonen, som på denne måten befri seg for sine gamle tjenere, som det ville bli nødvendig å utbetale større belønninger for lang tjeneste. Hvem eller hva kan avsette en usynlig makt? Men det er nettopp det vår regjering er. Frimurerlosjer over hele verden er uten sitt vitende en maske for våre hensikter. Men den bruk som vi akter å gjøre av denne makt i vår aksjonsplan, eller til og med i vårt hovedkvarter, forblir stadig en hemmelighet for hele verden.

Frihet kunne være uskadelig, og eksistere i regjeringer og land uten å være nedbrytende for folkets behov, hvis den var basert på religion og Guds frykt, på menneskelig brodersinn, uten ideer om likhet, som er i direkte motsetning til skapningens lover, som forordner underkastelse.

Styrt av en slik tro ville folkene regjeres under sine sogns formynderi, og ville leve et rolig og stille liv i ydmykhet under ledelse av sin åndelige hyrde, og underkaste seg Guds anmodning på jorden. Derfor må vi bortta selve Guds-tanken fra de fremmedes sinn, og i dens sted sette matematiske beregninger og materielle behov. For å bortlede de kristnes tanker fra vår politikk er det av største viktighet at vi holder dem opptatt med handel og forretninger. Slik vil alle nasjoner kjempe for sin egen fordel, og i den allmenne kamp vil ingen se den felles fienden. Men for at friheten grundig skal kunne få de fremmedes samfunnsliv ut av gjenge og ruinere det helt og fullt, må vi legge all handel over på en basis av spekulasjon. Resultatet av det vil være at landets rikdom, frembrakt ved produksjon, ikke vil bli i de fremmedes hender, men ved spekulasjon passere over til våre pengekiester.

Kampen om overmakten og de stadige forretningsspekulasjoner vil skape et demoralisert, egoistisk og hjerteløst samfunn. Dette samfunn vil betrakte politikk og religion med fullstendig likegyldighet, ja gjerne med motvilje. Gullet begjær vil bli deres eneste ledetråd. Og dette samfunn vil kjempe for dette gullet og danne seg en ren kultus av de materielle nytelser som gullet kan skaffe dem.

Da vil de lavere klasser slutte seg til oss mot våre rivaler – de privilegerte fremmede – uten noe påskudd av edle motiver, ja ikke en gang av lyst til rikdom, men ene og alene av hat til overklassene.

- - -

Hva slags regjering kan man gi til samfunn, der bestikkelser og korrupsjon er trengt inn overalt, hvor rikdom kun kan oppnås ved listige overraskelser og tvilsomme midler, der forstillelse stadig går i svang; hvor moralen opprettholdes ved strenge lover og straffer, ikke ved frivillig anerkjente grunnsetninger, hvori patriotisme og religiøse følelser forenes med kosmopolitisk overbevisning?

степени. Шепотъ кажется громомъ, мерцающая масляная лампа освѣпляетъ, какъ солнце. Вниманіе становится такимъ совершеннымъ, что всякое движеніе присутствующаго, измѣненіе выраженія его лица, мельчайшія обстоятельства событія не ускользають отъ воспитанниковъ, и они могутъ повторить все съ необычайной

Рис. 8-я.

Анни Безантъ, президентъ Международнаго Теософскаго Общества.
(Современная папесса Теософовъ).

точность. Повтореніе и упражненіе усиливають и изощряють эту впечатлительность и часто достаточно одной лишь обстановки, чтобы будущій медіумъ воспроизводилъ цѣлыя сцены и слова, возникающія въ его мозгу, какъ отзвуки бывшихъ ранѣ сеансовъ. Часто органы чувствъ до такой степени становятся воспріимчивыми, что воспитанники видятъ излученія, идущія изъ головы

*Annie Besant,
præsident i det internationale teosofiske selskap.*

Hvilken annen regjeringsform kan man gi til slike samfunn enn nettopp den formen for despoti som jeg vil beskrive for dere?

Vi vil organisere en sterkt sentralisert regjering, slik at vi kan vinne makt i samfunnet for oss selv. Ved nye lover vil vi regulere våre undersåtters politiske liv, som om de var deler av et maskineri. Disse lovene vil litt etter litt innskrenke all den frihet og alle de rettigheter som de fremmede har stilt opp. Slik vil vårt styre utvikle seg til et så mektig despoti at det til enhver tid og overalt vil kunne knuse alle misfornøyde eller oppsetsige blant de fremmede.

Men vil fortelle oss at de typen av despoti som jeg foreslår, ikke vil svare til den virkelige sivilisasjons fremskritt; men jeg vil bevise at det motsatte er tilfellet. I de dager da undersåtter betraktet sine herskere som Guds vilje, underkastet de seg rolig sine monarkers despoti. Men fra den dag av da vi ga pøbelen tanken om dens egne rettigheter, begynte de å betrakte konger som alminnelige dødelige. I hopens øyne falt Herrens salve av monarkenes hoder, og da vi tok bort deres religion, ble makten kastet på gaten som allemannseie og ble snappet opp av oss. Dessuten teller vi blant våre gaver som administrerende makt også den at vi forstår å beherske massene og individene ved hjelp av listig konstruerte teorier og et omhyggelig valg av slagord, ved livsregler og alle mulige andre hjelpemidler. Alle disse teoriene som de fremmede aldeles ikke forstår, er basert på analyse og iakttagelse, kombinert med et så dyktig resonnement at våre rivaler ikke kan konkurrere med oss, ikke mer enn de kan kappes med oss i konstruksjon av planer for politisk aksjon og solidaritet. Det eneste samfunn vi kjenner, som kunne være i stand til å konkurrere med oss på disse områder, måtte være jesuitt-samfunnet, men vi har oppnådd å gjøre dem mistenkelige i den dumme hops øyne, fordi den åpent er en organisasjon, mens vi har holdt oss tilbake og beholdt vår organisasjon som en hemmelighet.

Hvilken forskjell ville det dessuten gjøre for verden hvem som blir dens herre, enten den katolske kristenhets overhode eller en despot av Zions blod?

Men for oss, «det utvalgte folk», er saken ikke likegyldig. For en tid kan de fremmede muligens holde stand mot oss. Men vi behøver ikke å frykte noe i denne forbindelse, da vi kan stole på deres dypt rotfestede gjensidige hat, som ikke kan utryddes.

Vi har satt opp mot hverandre alle personlige og nasjonale interesser blant de fremmede nå i nesten tju århundrer, ved å nære alle religions- og stammefordommer blant dem. Derfor er det et faktum at ingen enkelt regjering vil få hjelp av sin nabo i sin motstand mot oss, fordi naboen vil tro at en aksjon mot oss kan være skadelig for hans egen eksistens. Vi er altfor mektige – verden må regne med oss. Regjeringene kan ikke en gang slutte den minste traktat uten at vi hemmelig er med. «Per me reges regunt» – kongene regjerer ved meg. Vi leser i Profetene at vi av Gud er utvalgt til å herske over jorden. Gud ga oss geniet for at vi skulle kunne utføre vervet. Hvis det var et geni i fiendens leir, kunne han ennå bekjempe oss, men en begynner ville ikke kunne stå seg mot gamle innøvde veteraner som oss, og striden mellom oss ville bli så desperat, et oppgjør som verden ennå ikke har sett. Det er allerede for sent for deres geni. Alle statsmaskineriets hjul settes i bevegelse av en kraftkilde som er i våre hender, det vil si av gullet.

Vitenskapen om samfunnets økonomi, som våre lærde menn har tenkt ut, har allerede bevist at kapitalens makt er større enn kronens anseelse.

For å ha fri mark, må kapitalen få absolutt monopol på handel og forretninger. Dette er allerede oppnådd ved usynlige hender hele verden over. En slik frihet vil gi politisk makt til landets menn, som ved ublu fortjeneste vil undertrykke massene.

Nå til dags er det av større viktighet å avvæpne folkene enn å føre dem i krig. Det er av større viktighet å bruke de brennende lidenskaper i vår saks tjeneste enn å dempe dem; å oppmuntre andre ideer og bruke dem til vår fordel enn å slå dem ned. Vår regjeringens hovedproblem er dette: Hvordan skal vi svekke offentlighetens tenkning ved kritikk, hvordan frastjele den dens evne til å resonnerer, som skaper opposisjon, og hvordan kan man villedde mengdens tanker ved meningsløse fraser og slagord?

Til alle tider har folkene som de enkelte tatt ord i gjerningens sted, fordi de nøyer seg med hva de hører, og sjelden legger merke til om løftene blir oppfylt. Derfor vil vi, bare for syns skyld, organisere institusjonen, der medlemmer med veltalende ord vil bevise og prise deres innsats i «fremskrittet».

Vi vil anlegge et frisinnet ytre for alle partier og alle retninger, og våre talere skal gjøre det samme. Disse talerne skal bli så snakkesalige at de kommer til å trette folket med sine taler i den grad at mengden får mer enn nok av veltalenhet av noen som helst slag.

For at vi kan sikre oss den offentlige mening må den først gjøres absolutt forvirret ved fra alle sider å høre uttalt all verdens motsigende meninger, inntil de fremmede forviller seg i ordenes labyrint. Da vil de forstå at den beste utvei er ikke å ha noen mening om politiske saker – saker som ikke er bestemt til å være forståelige for publikum, men som kun bør reserveres for de styrende. Dette er den første hemmelighet.

Den andre hemmeligheten, som er nødvendig for at vårt styre skal ha held med seg, består i til en slik grad å mangfoldiggjøre feil, vaner, lidenskaper og skikk og bruk i landet, at ingen lenger orker å tenke klart i det kaos som oppstår – og derfor vil menneskene ikke lenger kunne forstå hverandre.

Denne politikken vil også hjelpe oss til å så uoverensstemmelser mellom alle partier, å oppløse alle samlende krefter, og å slå ned alt individuelt initiativ som på noen måte kan hindre våre planer.

Det er ikke noe som er farligere enn det personlige initiativ. Hvis det er begavelse bak, kan det gjøre oss større skade enn de millioner vi har hisset i strupen på hverandre.

Vi må dirigere de kristne samfunns oppdragelse på en slik måte at deres hender faller håpløse ned hver gang det trengs personlig initiativ til et foretakende. Spenning som frembringes ved handlefrihet, mister sin kraft når den møter andres frihet. Dette avføder moralsk sjokk, skuffelser og nederlag. Ved alle disse midler vil vi slå ned de kristne, slik at de tvinges til å anmode oss om å styre dem internasjonalt. Når vi oppnår en slik posisjon, vil vi uten videre kunne absorbere all regjerende makt over hele verden, og danne en universal makt over hele verden, og danne en universal Verdens Regjering. I stedet for de eksisterende regjeringer vil vi sette et monster, som skal hete Verdens-Regjeringens Administrasjon. Dens hender vil strekkes ut som langtrekkende fangarmer, og den vil til sin rådhighet ha en slik organisasjon at den ikke på noen mulig måte kan stanses i sin seiersgang i alle land. Vi vil snart sette i gang en organisasjon av store monopoler – reservoarer for kolossale rikdommer, hvori også de fremmedes store formuer vil være så filtrert inn at de vil

synke, sammen med sine regjerings kreditt, dagen etter at den politiske krise har funnet sted.³

De av de tilstedeværende som er sosialøkonomer – prøv å beregne denne plans rekkevidde.

Vi må anvende et hvert tenkelig middel til å utvikle Verdens-Regjeringens popularitet, idet vi setter den opp som beskyttelse og belønning for alle dem som frivillig slutter seg til oss.

De fremmedes adel eksisterer ikke lenger som en politisk makt – derfor behøver ikke lenger å betrakte den fra et slikt synspunkt. Men som grunneiere er de fremdeles en fare, fordi deres uavhengighet er sikret ved deres eiendommer. Derfor er det av aller største viktighet for oss, kose hva det koste vil, å berøve aristokratiet dets landeiendommer. Det sikreste middel til å nå dette målet er å tvinge beskatningen opp. Denne metoden vil holde alle agrar-interesser på et lavmål. De fremmedes aristokrater som med sine nedarvede vaner ikke kan være tilfreds med lite, vil snart bli ruinert.

På samme tid må vi yte all mulig beskyttelse til handel og forretningsvirksomhet, og spesielt til spekulasjoner, som får sin mest fornemme rolle i å virke som en motvekt mot industrien.

Uten spekulasjon vil industrien øke de private kapitaler og være tilbøyelig til å heve landbruket ved å befri jorden for gjeld og lån fra landbruksbankene. Det er nødvendig at industrien tømmer jorden for dens rikdommer, og at spekulasjonen overleverer alle de verdier som slik produseres, til oss. På denne måten vil alle de fremmede gå inn i proletariatets rekke. Da skal de fremmede bøye seg for oss, for å få rett til å eksistere.

I den hensikt å ruinere de fremmedes industri, og hjelpe å fremme spekulasjonen, vil vi oppmuntre den lidenskap for grenseløs luksus som vi allerede har utviklet. Vi vil øke lønningene, hvilket ikke vil hjelpe arbeideren, fordi vi samtidig øker prisen på livsnødvendigheter, mens vi bruker landbrukets dårlige utbytte som påskudd. Vi vil også snedig underminere produksjonens grunnlag ved å så anarkiets sæd blant arbeiderne og oppmuntre dem til drukkenskap. På samme tid vil vi benytte alle mulige midler til å drive alle de fremmedes intelligens fra landet. For at sakenes sanne stilling ikke for tidlig skal erkjennes, vil vi skjule den med en forstilt streben etter å hjelpe de arbeidende klasser med løsningen av de store økonomiske problemer, til hvis propaganda våre økonomiske teorier yter sin assistanse på alle mulige måter.

- - -

Økt militærtjeneste og større politistyrke er nødvendige for å utføre de ovenfor fremsatte planer. Det er nødvendig for oss å ordne det slik at det, foruten oss selv, i alle land ikke blir tilbake andre enn et veldig proletariat, så og så mange soldater, og så og så stor politistyrke, som er hengivne til vår sak.

I hele Europa og ved Europas hjelp må vi i andre verdensdeler fremme de oppløsende og skillende krefter og det gjensidige fiendskap. I det ligger en dobbel fordel: For det første oppnår vi respekt fra alle land som så godt vet at det står i vår makt å fremkalle omveltningen eller å gjenopprette orden. For det andre skal vi flette sammen alle de tråder

---

³ Det er tydelig meningen at jødene skal trekke sine penger ut i siste øyeblikk.

som spinnes i alle regjeringens ministerier, ikke bare ved vår politikk, men ved handelstraktater og finansielle forpliktelser.

For å oppnå denne hensikt må vi ta vår tilflukt til mye list og snedighet under forhandlinger og overenskomster; men i det som kalles «offisiell språkbruk» skal vi bruke den motsatte taktikk og tilsynelatende være ærlige og medgjørilige. Slik skal de fremmedes regjeringer, som vi har lært opp til å se bare den iøynefallende side av sakene, slik som vi fremstiller den for dem, til og med anse oss som menneskehetens velgjørere og redningsmenn.

Vi må kunne møte all motstand med en krigserklæring fra nabolandet til det land som våger å stå i veien for oss; men hvis disse naboer siden skulle bestemme seg til i forening å motstå oss, da må vi svare med å fremkalle en verdenskrig.

Hovedelementet i all politisk fremgang består i den grad av hemmeligholdelse som anvendes under arbeidet. En diplomats handlinger må ikke svare til hans ord. For å hjelpe vår verdensomspennende plan som nå nærmer seg sitt forønskede mål, må vi influere de fremmedes regjeringer med såkalt offentlige meninger som i virkeligheten omhyggelig fabrikkeres av oss ved hjelp av den største av alle makter – pressen – som med et par ubetydelige unntakelser, som ikke er verdt å legge merke til en gang – helt og holdent er i våre hender.

Kort sagt, i den hensikt å vise hvor trellbundne de ikke-jødiske, europeiske regjeringer er i våre hender, *vil vi vise vår makt over en av dem ved hjelp av voldsforbrytelser, dvs. ved en skrekkegjering*;⁴ og i tilfelle av at de alle reiser seg mot oss, vil vi svare med amerikanske, kinesiske eller japanske kanoner.

- - -

Vi må sikre oss alle de instrumenter som våre fiender kunne anvende mot oss. Vi må ta vår tilflukt til de mest innviklede og kompliserte uttrykk i lovgivningens leksikoner, slik at vi kan frifinne oss selv i tilfelle av at vi blir nødt til å treffe avgjørelser som kan synes dristige og urettferdige. For det blir nødvendig å uttrykke slike avgjørelser i en så overbevisende formulering at det for hopen skal lyde som om de var uttrykk for den høyeste moral, rettferdighet og likhet for loven. Vår regjering må være omgitt av alle de sivilisasjonens krefter i hvis midte vi kommer til å handle., Den må trekke inn i sin krets pressemenn, jurister, sakførere, administratorer, diplomater og endelig folk som er utdannet i våre spesielle skoler. Disse mennesker vil kjenne samfunnslivets hemmeligheter. De vil beherske et hvert språk som er sammensatt av politiske ord og bokstaver, de vil være vel kjent med den menneskelige naturs indre egenskaper, og med dens mest følsomme strenger de skal spille på. Disse strenger danner de fremmedes sinns konstruksjon, deres gode og dårlige egenskaper, deres tilbøyeligheter og laster, deres særegne kaster og klasser. Naturligvis vil disse vår makts vise rådgivere som jeg hentyder til, ikke bli valgt blant de fremmede, som er vant til å utføre sitt administrative arbeide uten tanke på de resultater som de må oppnå, og uten å vite til hvilket endelig mål disse resultater trengs. De fremmedes administratorer underskriver papirer uten å lese dem og tjener for pengebegjær eller ærgjerrighet.

---

⁴ Bemerk de nåværende tilstander i Russland.

Vi vil omgi vår regjering med en hel skare av sosialøkonomer. Det er derfor økonomiens vitenskap er det viktigste fag som læres jødene. Vi vil være omgitt av tusener av bankmenn, forretningsmenn og – enda viktigere – millionærer, fordi alt til syvende og sist blir et pengespørsmål. Imidlertid, så lenge som det ikke er tilrådelig å besette regjeringsposter med våre jøde-brødre, vil vi betro disse viktige poster til personer, hvis rykte og karakter er så dårlig at det blir en avgrunn mellom dem og nasjonen, og til slike, som i tilfelle av at de er ulydige mot våre ordrer, kan vente seg dom og fengsel. Og alt dette skjer i den hensikt at de skal forsvare våre interesser med sitt siste åndedrett.

Når dere anvender våre prinsipper, vær da spesielt oppmerksom på de særegne karaktertrekk hos den nasjonen som omgir dere og blant hvem dere skal arbeide. Dere må ikke vente hell med anvendelsen av våre prinsipper over hele linjen, før vedkommende nasjon er blitt oppdratt på nytt av våre læresetninger; men ved langsom og forsiktig anvendelse av våre prinsipper vil dere oppdage at før det er gått ti år, vil den mest hardnakkede nasjonale karakter være forandret, og vi skal kunne føye en ny nasjon inn i rekken av dem som allerede har bøyd seg under oss.

I stedet for de frisinnede ord i vårt frimurermotto «frihet, likhet og broderskap», vil vi sette ikke vårt eget mottoes ord, men ord som bare betegner en idé, og vi vil si «retten til frihet, likhetens plikt og broderskapets idé, og vi har tatt oksen ved hornene. I virkeligheten har vi slått ned alle regjerende makter unntatt vår egen, men de eksisterer ennå i teorien. Hvis for øyeblikket noen regjering stiller seg i veien for oss, er dette kun en formalitet, og skjer med vår fulle viten og samtykke fordi vi trenger deres antisemittiske utbrudd til å holde våre små brødre i age. Jeg vil ikke gå nærmere inn på dette punkt, fordi det allerede er behandlet i mange diskusjoner.

I virkeligheten møter vi ingen motstand. Vår regjering er i lovlig henseende så uangripelig stilt at vi nesten kan kalle den ved det megetsigende navn diktatur. Jeg kan ærlig si at vi i øyeblikket er lovgivere, vi sitter til doms og utdeler straff, vi henretter og benåder, vi er så å si øverstbefalende av alle hører, og rir i spissen for hver og en. Vi hersker med mektig kraft, fordi i våre hender hviler bruddstykkene av et engang mektig parti, som nå er undertrykket. Vi besitter en grenseløs ærgjerrighet, *grådig begjærighet, skånselsløs hevn og intenst hat*. Vi er kilder til et vidtrekkende skrekkvelde. Vi bruker i vår tjeneste folk av alle meninger og alle partier, menn som vil gjenopprette monarkier, sosialister, kommunister og forkjempere for alle slags utopier. Vi har lagt dem alle under åket, hver eneste en av dem undergraver på eget vis den siste rest av makt, og prøver på å ødelegge alle eksisterende lover. Ved denne fremgangsmåte blir alle regjeringer stadig plaget og hyler etter å få ro, og for fredens skyld er de villige til å ofre alt. Men vi vil ikke gi dem ro, før de underdanig anerkjenner vår internasjonale Verdens-Regjering.

Hopen skrek opp om nødvendigheten av å løse samfunnets problemer ved internasjonale hjelpemidler. Partistridigheter ga disse i vår makt, fordi det til å lede en opposisjon trengs penger, og pengene er under vår kontroll.

Vi har fryktet for at den erfarne fremmede suverenitet skulle forene seg med hopens blinde kraft, men vi har også tatt alle tenkelige forholdsregler for å hindre en slik mulighet. Mellom disse to makter har vi reist en skillende mur i den redsel de har for hverandre. Slik blir pøbelens makt en støtte på vår side. Vi alene vil være dens ledere, og vil føre den frem til

våre mål. For at den blindes hånd ikke skal fri seg fra vårt grep, må vi være i stadig kontakt med massene, om ikke personlig, så i hvert fall gjennom våre mest trofaste brødre. Når vi blir en anerkjent makt, da vil vi personlig henvende oss til massene på torgene, og undervise dem i politikk i den retning som det måtte passe for oss.

Hvordan kan vi kontrollere hva som læres i landsskolene? Det er jo avgjort at det blir sagt av regjeringens utsending, eller av monarken selv, ikke kan unngå å bli gjort kjent for hele nasjonen, da det utbreides på folkets tunge.

For ikke for tidlig å ødelegge de fremmedes institusjoner, tok vi dem i våre erfarne hender, og sikret oss endene av mekanismens drivfjær. Mekanismen var før i tiden i streng, men rettfærdig orden; i stedet har vi derfor innsatt et uordnet, frisinnet styre. Vi har hatt våre fingre med i lovgivning, politiske valg, i pressen, i å fremme individets frihet, og enda viktigere, i oppdragelsen, som danner den frie eksistensens viktigste støtte.

Vi har forvirret og fordervet den oppvoksende slekt av de fremmede ved å oppdra dem i prinsipper og teorier som vi vet er falske, men som vi selv har innpodet dem. Uten egentlig å forandre eksisterende lover, men bare ved likefrem å fordreie dem og gi dem en fortolkning, som ikke var de opprinnelige lovgiveres mening, har vi oppnådd ualminnelig nyttige resultater.

Disse resultater viser seg først i det faktum at våre fortolkninger har skjult lovenes virkelige mening og gjort dem så ubegripelige at det var umulig for regjeringene å greie ut igjen en slik floke av lover.

Derav fulgte teorien om ikke å adlyde lovens bokstav, men dømme etter sin egen samvittighet. Det er blitt fremholdt at nasjoner kan reise seg i våpen mot oss, hvis våre planer for tidlig åpenbares, men vi har forutsett dette, og kan stole på at vi makter å slippe løs krefter så veldige at den modigste gyser ved tanken. Innen den tid vil alle store byer ha undergrunnsbaner og underjordiske passasjer. Fra disse vil vi sprengte i luften hver eneste by på kloden, sammen med deres dokumenter og institusjoner.⁵

- - -

I dag vil jeg begynne med å gjenta hva som før er sagt, og be dere holde dere holde øye at i politikken nøyer regjeringer og nasjoner seg med den øyensynlige siden av alt; ja, og hvordan skulle de få tid til å undersøke tingenes indre natur, når deres representanter kun tenker på fornøyelser?

Det er svært viktig for vår politikk at vi stadig husker denne omtalte detalj, da den vil være til stor hjelp når vi skal diskutere slike spørsmål som maktens fordeling, talefrihet, presse- og religionsfrihet, likhet for loven, forsamlingsrett, boligens og eiendommens ukrenkelighet, skattespørsmålet (tanken om hemmelig beskatning) og lovens tilbakevirkende kraft. Alle denne slags spørsmål er av den natur at de ikke egner seg til åpen diskusjon for offentligheten. Men i slike tilfeller, når det er tvingende nødvendig at de blir omtalt for hopen, må de ikke oppregnes, men uten å gå i detaljer skal man helst avgi erklæringer angående prinsippene for all moderne rett som vi anerkjenner dem. Nødvendigheten av her å være tilbakeholden, ligger i den kjensgjerning at så lenge et prinsipp ikke er formulert, har

---

⁵ Sannsynlig i figurlig betydning, med henvisning til slike midler som bolsjevismen.

vi vår handlefrihet, mens et slikt prinsipp, når det en gang er satt i ord, omtrent er fastslått med det samme.

Folket har en særlig respekt for et politisk genis makt, og tåler og respekterer alle dettes egenmektige handlinger, idet det resonnerer som så: «For et lumpent knep, men hvor fint han klarte det!» «For et bedrag, men hvor fint uttenkt og hvor flott utført!»

Vi regner med at vi kan trekke alle nasjoner sammen til å arbeide på konstruksjonen av og grunnlaget for den nye bygning som vi har planlagt. Av denne grunn er det nødvendig at vi sikrer oss modige og vågsomme agenter, som kan overvinne alle hindringer på vår vei.

Når vi utfører vårt statskupp, vil vi si til folkene: «Allting er gått elendig i den senere tid. Alle har lidd. Nå vil vi utrydde roten til alle deres lidelser, det vil si, nasjonaliteter, grenser og nasjonale penger. Dere har naturligvis deres frihet til å fordømme oss, men kan deres dom være rettferdig, hvis dere uttaler den, før dere har erfaring for hva vi kan utrette til deres beste?»

Så vil de bære oss på gullstol i triumf, håp og stor glede. Stemmerettens makt, som vi oppdro den usleste av menneskehetens medlemmer til ved organiserte møter og på forhånd arrangerte resolusjoner, vil da spille sin siste rolle. Ved denne makts hjelp har vi satt oss selv på tronen, vil innfri sin siste gjeld til oss i sin iver etter å se resultatene av våre forslag, før noen dom avsies.

For å oppnå absolutt majoritet må vi få alle til å stemme uten å gjøre forskjell mellom klassene. En slik majoritet kunne ikke oppnås blant dannede klasser eller i et samfunn som var oppdelt i kaster.

Når vi så på dette vis har inspirert hver enkelt med tanken på hans egen viktighet, vil vi ødelegge de fremmedes familieliv og dets oppdragende makt. Vi vil hindre begavede menn fra å komme frem, hopen skal under vår ledelse holde slike menn nede, ja til og med forhindre dem i å fremsette sine planer.,

Hopen er vant til å høre på oss, som betaler den for dens oppmerksomhet og dens lydighet. Dermed skal vi skape en så blind makt at den aldri blir i stand til å treffe en avgjørelse uten å ledes av våre agenter, som av oss plasseres slik at de kan lede massene.

Hopen vil bøye seg for dette systemet, fordi den vil vite at dens arbeidslønn, fortjeneste og all annen fordel avhenger av disse ledere. Regjeringens system må være én manns arbeide, fordi det er umulig å konsolidere det dersom det skal være flere sinns kombinerte arbeide. Det er derfor det bare tillates oss å kjenne aksjonsplanen, mens vi på ingen måte må diskutere den, for ikke å forminske dens effektivitet, dens enkelte delers funksjon, og hvert enkelt punkts praktiske betydning. Hvis slike planer ble diskutert og endret ved stadig å avgjøres ved valgurnen, ville de bli forvrengt som resultatet av alle de feiltakelser som ville begås, fordi de som stemte ikke hadde fattet dybden av deres betydning. Derfor er det nødvendig at våre planer skal være definitive og logisk uttenkte. Det er grunnen til at vi ikke må kaste vår førers store arbeide frem for hopen, som ville rive det i tusen stykker, ja ikke en gang åpenbare det for en liten klikk. For øyeblikket vil disse planene ikke velte overende de eksisterende institusjoner. De vil bare forandre deres økonomiteori, og derfor endre deres fremgangsmåte, som uunngåelig deretter vil følge den vei våre planer foreskriver. I alle land eksisterer de samme institusjoner, bare under forskjellige navn, som folkenes

не перестаетъ напрягать всѣ силы свои, чтобы вновь вернуться въ міръ, откуда былъ изгнанъ, воспользовавшись для этой цѣли богоотступничествомъ евреевъ. Первоначально дверь ему открыта была Адамовымъ грѣхопадениемъ, вторично — отступничествомъ отъ Христа Спасителя, нечестіемъ и нашей измѣной Богу. Въ

Рис. 17-я.

Панясъ. Съ портрета художника Гильона.

Одинъ изъ главныхъ жрецовъ сатаннама.

наши дни, по внятію нашей, бѣсовское воинство входитъ въ міръ гораздо болѣе многочисленнымъ и могущественнымъ, чѣмъ когда-либо послѣ Голговетской Жертвы, будучи вызвано изъ бездны сатанинскимъ крикомъ Вольтера, столько разъ повтореннымъ послѣ того въ масонскихъ ложахъ ¹⁾).

¹⁾ Крикъ этотъ былъ: „leguez l'Infâme!“ — „раздавите мерзкого“. Подумать страшно, кто подразумевался подъ этимъ словомъ. Не въ первый разъ совершается нашествіе Сатаны на христіанскій міръ: первому проявленію анти-христіанскаго заговора, въ XV вѣкѣ, — Реформаціи — предшествовало чрезвычайное развитіе магіи. Въ дальнѣйшемъ своемъ развитіи протестантизмъ оказывалъ

*Panjus (efter portræt av maleren Guillon).
En av satanismens yppersteprester.*

representerende forsamlinger, ministerier, senat, alle slags kabinetter og lovgivende og administrative departementer.

Jeg behøver ikke å forklare dere disse forskjellige institusjoners forbindende maskineri, da dere allerede kjenner det så vel. Legg bare merke til at hver enkelt av de nevnte institusjoner svarer til en viktig regjeringsfunksjon. (Jeg bruker ordet «viktig» om funksjonene, ikke om institusjonene.)

Alle disse institusjoner har mellom seg delt regjeringens funksjoner, det vil si den lovgivende, administrerende og utøvende makt. Og deres funksjon er blitt noe i likhet med de funksjoner som tilhører det menneskelige legemes enkelte organer.

Hvis vi beskadiger en enkelt del av regjeringmaskineriet, vil staten bli syk, liksom legemet, – og dø. Når vi innsprøyter frisinnets gift i statens organisme, blir dennes politiske utseende forandret, statene blir smittet av en sykdom til døden, nemlig blodets dekomposisjon. Man kan bare vente på at dødskampen skal få en ende. Frisinet avfødte konstitusjonelle regjeringer, som inntok eneveldets plass – og eneveldet er den eneste sunne form for en regjering over de fremmede. Som dere allerede har innsett, er en forfatning ikke noe annet enn en skole for uenighet, uoverensstemmelse, krangel og unyttig partiagitasjon, kort sagt den er en skole for alle de elementer som svekker regjeringen. Taletribunen så vel som pressen har hatt sin andel i å gjøre herskerne svake og slappe, og dermed unyttige og overflødige, og av denne grunn ble de også avsatt i mange land.

Så ble en republikansk æra muliggjort. I stedet for en monark innsatte vi en karikatur av en hersker i skikkelse av en president, som vi valgte i hopen blant våre kreaturer og slaver.

Slik la vi den minen som vi har ferdig under de fremmede, eller retter under de fremmede folkeslag. I den nærmeste fremtid vil vi gjøre presidenten til en ansvarlig person.

Da vil vi ikke ha noen skrupler over åpent å anvende de planer som vår stråmann skal måtte ta ansvaret for. Hva gjør det oss, om embetsjegernes rekke svekkes? Om det blir forvirring, fordi man ikke er i stand til å finne en president – en forvirring som avgjort vil oppløse nasjonen.

For å oppnå disse resultater vil vi på forhånd ordne det slik at det velges en president, hvis liv inneholder en eller annen «Panama»-skandale eller en lignende lyssky transaksjon. En president av denne art vil bli en trofast tjener, som vil sette våre planer i verk, fordi han vil frykte for avsløring, og vil la seg lede av den frykt som alltid besetter en mann som er kommet til makten, og som gjerne vil beholde de forrettigheter og den ære som hans høye stilling medfører. Den representerende forsamling vil velge, beskytte og skjerme presidenten; men vi vil frata parlamentene deres makt til å innføre og endre lover.

Denne makt vil vi gi til den ansvarlige president, som blir en leddedukke i våre hender. Så vil presidentmakten bli en skyteskive utsatt for mange angrep; men vi vil gi ham et forsvarsmiddel i hans rett til å appellere til nasjonen, direkte til folket, som er våre blinde slaver – pøbelmajoriteten.

Videre vil vi gi presidenten makt til å erklære krigstilstand. Vi vil forklare denne rett dit hen at da presidenten er hodet for armeen, må han ha denne under sin kommando for å kunne

beskytte den nye republikanske statsforfatning, da han, som ansvarlig representant for folket har denne beskyttelse som sin plikt.

Under slike omstendigheter vil naturligvis nøkkelen til den indre stilling være i våre hender, og ingen andre enn vi vil kunne råde for lovgivningen.

Videre vil vi, når vi innfører den nye republikanske forfatning, under påskudd av statshemmeligheter frata parlamentet dets rett til å bestride ønskeligheten av regjeringens fremgangsmåte. Ved denne nye forfatning vil vi også redusere folkerepresentasjonen til et minimum, og derved også redusere en tilsvarende mengde av politisk lidenskap, og lidenskap for politikk. Hvis de allikevel skulle bli oppsetsige, vil vi avsette de gjenværende representanter ved å appellere til folket. Det vil da være presidentens rett å utnevne formann og viseformann i parlament og senat. I stedet for uavbrutte parlamentssesjoner vil vi sette sesjonen på et par måneder av gangen. Dessuten vil presidenten, som overhode for den utøvende makt, ha rett til å sende hjem eller oppløse parlamentet, og i tilfelle av oppløsning, å utsette innkallelsen av et nytt parlament. Men for at presidenten ikke skal bli gjort ansvarlig for forfølgere av disse strengt tatt ulovlige handlinger, før våre planer er modne, vil vi overtale ministrene og andre høye, administrative embetsmenn som omgir presidenten, til å omgå hans ordre ved å utstede instruksjoner på egen hånd og således tvinge dem til å ta ansvaret i stedet for presidenten. Under vår ledelse vil presidenten fortolke lovene, som kan forstås på mange måter.

Videre vil han oppheve lover når vi anser dette ønskelig. Han vil også ha rett til å foreslå nye midlertidige lover, ja endog forandringer i regjeringens forfatningsmessige arbeide med den begrunnelse at statens tarv i særlig vanskelige tider krever det.

Slike forholdsregler vil sette oss i stand til gradvis å ta tilbake alle rettigheter og innrømmelser, som vi måtte ha vært nødt til å gi, da vi først tok makten. Vi vil måtte innføre slike innrømmelser i regjeringenes bygning for å skjule den gradvise opphevelse av alle forfatningsrettigheter, når den tid kommer da alle regjeringer skal vike sete for vårt enevelde. Vår enehersker kan muligens komme til å bli anerkjent, før alle regjeringers avskaffelse, nemlig på den måten at anerkjennelsen av vårt styre vil begynne i selvsamme øyeblikk da folkene, sønderrevet av uenighet, og bitre under sine herskeres insolvens (som vi har anordnet) hylar til oss: «Avsett dem, gi oss en verdenshersker, som kan forene oss og ta bort alle anledninger til uenighet, nemlig grenser, nasjonaliteter, religioner, statsgjeld, og så videre ... en hersker som kan gi oss fred og ro, dem vi ikke finner under våre suvereners og representanters styre.»

Men dere vet godt nok at for å få mengden til å skrike ut en slik anmodning er det absolutt påkrevd at i alle land forholdet mellom regjering og folk stadig forstyrres – fiendtligheter, kriger, hat, ja endog martyrium med sult og nød, og med utspredelse av sykdom, til en slik grad at de fremmede ingen annen utvei ser på alle sine vanskeligheter enn å be om beskyttelse ved våre penger og vår fullstendige suverenitet.

Men hvis vi gir folket tid til å trekke pusten, vil det neppe en gang til bli tilbudt oss en slik anledning.

Statsrådet vil gi ettertrykk til herskerens makt. I sin egenskap av offisiell lovgivende institusjon vil det bli en slags komité for utstedelsen av herskerens ordre.

Her er da programmet for den nye forfatning vi forbereder for verden. Vi vil gi lover, definere forfatningsrett og administrere dem ved hjelp av: 1) det lovgivende kammeres edikter, foreslått av presidenten, 2) ved alminnelige befalinger, befalinger fra statsråd og senat og ved kabinettavgjørelser, og 3) når det beleilige øyeblikk kommer ved et *statskupp*.

Da vi nå løselig har trukket opp linjene i vår aksjonsplan, vil vi diskutere slike detaljer, som vi kan komme til å trenge for å iverksette en omordning av statsmaskineriets hjul i den retning jeg allerede har antydnet. Med disse detaljer mener jeg pressefrihet, forsamlings- og foreningsfrihet, religionsfrihet og representantvalg, som vil måtte forsvinne fra menneskenes daglige liv. Hvis de ikke forsvinner, må de i alle fall bli grunnforandret dagen etter at den nye forfatning blir erklært. *Det* ville nemlig være det eneste sikre øyeblikk til å proklamere alle våre forandringer, og det av følgende grunn: Alle merkbare forandringer til andre tider kunne vise seg farlige, fordi de, om de ble innført med makt, og påtvunget med strenghet og uten takt, kunne opphisse folket, da dette ville frykte nye forandringer i liknende retning. På den andre siden ville folket, hvis forandringene medførte enda flere innrømmelser, si at vi erkjente våre feil, men *det* kunne forminske glansen av det nye styres ufeilbarhet. De kunne også si at vi var blitt redde og hadde gitt etter. Og hvis så var tilfellet, ville verden aldri takke oss, da den regner det som sin rett alltid å oppnå innrømmelser. Hvis folket fikk den ene eller den andre av disse oppfatninger, ville det være i høy grad nedbrytende for den nye forfatnings anseelse.

Det er absolutt påkrevd for oss at folket, fra proklamasjonens første øyeblikk da nasjonene ennå er nedsunken i redsel og ubesluttsomhet som følge av vårt statskupp, skal innse at vi er så mektige, så uangripelige, og råder over slike krefter at vi i ikke noe tilfelle vil ta noe hensyn til dets interesser. Vi vil få dem til å forstå at vi ikke alene vil overse deres mening og ønsker, men på alle steder og til enhver tid vil være klare til med sterk hånd å slå ned enhver antydning til eller uttrykk for opposisjon. Vi vil ha folket til å forstå at vi har tatt alt hva vi ville ha, og at vi ikke under noen omstendigheter vil tillate det å få del i vår makt. Slik vil de lukke sine øyne for alt av ren frykt, og tålmodig avvente hva som videre skal skje.

De fremmede er som en saueflokk – vi er ulvene. Og vet dere ikke hva sausene gjør når det kommer ulv i flokken? De lukker øynene. Dertil skal de også drives, fordi vi vil love dem å gjengi dem alle rettigheter, når verdens fiende bare er undertrykte, og alle partier er utslettet. Jeg behøver neppe påpeke hvor lenge de skal få vente.

Hva var det som ledet oss til å oppfinne vår politikk og innpode den i de fremmede?

Vi innpodet den i dem uten å la dem forstå dens innerste mening. Hva var det som tilskyndet oss til denne kamplinje annet enn den kjensgjerning at vi, som et spredt folk, ikke kunne nå vårt mål ved direkte aksjon, men bare ved omgående bevegelser. Det var den sanne grunn og den virkelige opprinnelse til vår organisasjon av frimureriet, det de fremmede ikke kunne fatte, og hvis mål de ikke engang aner. De er blitt lokket inn i våre masser av losjer, som synes å være utelukkende frimurerlosjer – for å kaste sine kamerater blå i øynene.

Ved Guds nåde ble Hans Utvalgte Folk atspredt, og denne atspredelsen som for verden syntes å være vår svakhet, har vist seg å bli vår hele styrke, den som nå har brakt oss til Verdensherredømmets terskel.

Det er ikke mye igjen å gjøre ved denne grunnmuren før vi kan nå vårt mål.

Ordet frihet, som kan fortolkes på mange måter, vil vi definere som følger: «Frihet er rett til å gjøre det som loven tillater.» En slik definisjon av dette ord vil bli nyttig for oss, fordi det da tilkommer oss å si hvor det skal være frihet, og hvor ikke, av den simple grunn at loven kun vil tillate hva som er ønskelig for oss.

Pressen vil vi ordne oss med på følgende måte: Hvilken rolle spiller pressen i våre dager? Den tjener til å vekke rasende lidenskaper i folket, eller innimellom egoistiske partistridigheter, som kan være nødvendige for våre hensikter. Den er ofte tom, urettferdig, falsk, og de færreste forstår dens virkelige tilværelsesgrunn. Vi vil legge tøyler på den, og kjøre den med stramme tømmer; vi vil også måtte ta ledelsen av alle andre forlagsforetakender. Det ville lite nytte oss å kontrollere avisene, hvis vi fremdeles var utsatte for angrep i bøker og flyveblader.

Vi vil gjøre den nåværende kostbare produksjon av trykte saker til en inntektskilde for vår regjering ved å innføre en spesiell stempelavgift, og ved å tvinge forleggere og trykkere til å betale oss et garantibeløp for å sikre oss mot angrep fra pressens side. I tilfelle av angrep vil vi pålegge mulkt til høyre og venstre. Slike forholdsregler som stempler, garantier og mulkt vil bli en rik inntektskilde for vår regjering. Visstnok ville partiorganer ikke vike tilbake for store mulkt, men etter fornyede alvorlige angrep på oss ville vi utslette dem helt. Ingen skal straffete kunne røre ved vår politiske ufeilbarhets anseelse. For å undertrykke aviser o.l. vil vi bruke følgende påskudd: – Denne avis (tidsskrift, bok eller skrift) vil vi si opphisser folket uten grunn. Men jeg vil også minne om at det blant de opprørske aviser og bøker vil være flere enn en som blir arrangert av oss selv, i denne spesielle hensikt. Men jeg vil også minne om at det blant de opprørske aviser og bøker vil være flere enn en som blir arrangert av oss selv, i denne spesielle hensikt. Men de vil kun angripe de punkter i vår politikk som vi har bestemt oss til å legge om. Ingen opplysninger vil nå offentligheten uten å ha passert vår kontroll. Dette mål har vi allerede oppnådd ved det faktum at alle nyheter blir mottatt av noen få byråer, hvor de sentraliseres fra alle jordens kanter. Når vi får makten, vil disse byråer fullt og helt tilhøre oss, og vi vil bare offentliggjøre slike nyheter som vi akter å tillate.

Hvis vi under de nåværende forhold har maktet å vinne kontroll over det fremmede samfunn til en slik grad at dette ser på verdens-affæren gjennom briller, som vi farger og setter for dets øyne, hvis det allerede nå ikke eksisterer noen hindring for vår adgang til statshemmeligheter, som de dumme fremmede kaller dem, hvordan vil ikke vår stilling bli, når vi offisielt erkjennes som verdens beherskere, i vår verdens-keiser?

La oss vende tilbake til pressens fremtid. Enhver som ønsker å bli forlegger, bibliotekar eller typograf vil bli pålagt å skaffe seg et sertifikat og en lisens, som i tilfelle av ulydighet ville bli inndratt. De kanaler menneskeheten finner sitt uttrykk gjennom, vil på denne måte overgis i vår regjerings hender, og denne vil bruke dem som et oppdragende organ, og vil slik avholde offentligheten fra å villedes med noen idealisering av «fremskritt» og «frisinn». Hvem iblant oss vet ikke at denne fantastiske velsignelse er den rette vei til Utopia, hvorfra utgår anarki og autoritetshat? Og det av den simple grunn at «fremskritt» eller rettere det frisinnede fremskritt idé, ga folk forskjellige ideer om en befrielse uten at det ble satt mål eller grense. Hver eneste en av dem løper etter et frihetsfantom, og tror at han kan gjøre hva han vil, det vil si, han kommer i en tilstand av anarki i den opposisjon han reiser, bare for opposisjonens skyld.

La oss nå diskutere pressen. Vi vil beskatte alle trykte skrifter som vi beskatter dagspressen, dvs. ved hjelp av stempelavgift og garantibeløp. Men skatter på bøker under 300 sider skal gjøres dobbelt. Disse korte bøkene setter vi i klasse med flyveblader for å redusere tidsskriftenes antall, da de sistnevnte utgjør den trykte gift i dens farligste form. Disse forholdsregler vil også gjøre de fleste offentliggjorte arbeider så lange at publikum omtrent ikke vil lese dem, aller mest på grunn av den høye pris. Selv vil vi derimot utgi billige arbeider for å oppdra og lede den offentlige mening i den av oss ønskede retning. Beskatningen vil redusere produksjonen av tidsfordrivslitteratur uten mål og mening, og det at de er ansvarlige for loven, vil gi oss makten over forfatterne. Ingen som måtte ha lyst til å angripe oss, vil finne noen forlegger.

Før noe arbeid blir trykket, må forlegger eller trykkeri inngi andragende om tillatelse til å offentliggjøre det. Slik må vi på forhånd få rede på ethvert komplott mot oss, og det setter oss i stand til å slå det ned ved å komme de intrigerende i forkjøpet og offentliggjøre en forklaring.

Litteratur og journalistikk er de to hovedfaktorer blant de oppdragende krefter. Av denne grunn vil vår regjering kjøpe opp de fleste tidsskrifter. På denne måten kan vi nøytralisere den private presses slette innflytelse, og oppnå en enorm innflytelse på menneskenes sinn. For hver ti private tidsskrifter vi vil tillate offentliggjør vi tretti av våre egne, og så videre i samme målestokk.

Men publikum må ikke få den minste anelse om disse forholdsregler, og derfor må alle våre tidsskrifter tilsynelatende være av innbyrdes motsatte meninger og oppfatninger, som gir tiltro, og viser et beroligende ytre til våre intetanende fiender, som vil falle i vår felle og uskadeliggjøres.

Forrest i rekkene vil vi sette den offisielle pressen. Den vil alltid være på vakt for våre interesser, og derfor vil dens innflytelse på den offentlige mening være forholdsvis ubetydelig. I annen rekke kommer den halv-offisielle pressen, hvis plikt det blir å tiltrekke de likegyldige og lunkne. I tredje rekke vil vi sette den presse som vi vil gi utseende av å være opposisjonens, og som i ett organ rent uttalt vil synes å være direkte motstandere. Våre virkelige fiender kan ikke unnlate å betro seg til denne opposisjonen, og vi får se alle deres kort.

Alle våre dagsaviser vil støtte forskjellige partier, aristokratiske, republikanske, revolusjonære, og til og med anarkistiske, allikevel naturligvis kun så lenge forfatningene varer. Disse aviser vil liksom den indiske guddom Vishnu, ha hundre hender, og hver av dem vil føle den offentlige menings puls.

Når pulsen går hurtig, vil disse hender bøye denne mening mot vår sak, fordi et nervøst subjekt lar seg lede, og villig gir seg inn under alle slags innflytelser.

Hvis noen snakkemaskiner tror at de gjengir sine parti-avisers meninger, vil de i virkeligheten bare gjenta vår mening, eller i alle fall de meninger vi vil ha fremmet. Om de tror de følger sine partiorganer, vil de i virkeligheten bare følge det flagg vi vinker på dem med. For å oppnå at vår dagspresse kan utføre dette programmet, og på en overbevisende måte støtte de forskjellige partier, må vi organisere pressen med den største omhu.

Under navn av den Sentrale Presse-Kommisjon vil vi organisere litterære møter, der våre agenter ubemerket kan gi signaler og løsninger. Ved diskusjon og motsigelse av vår politikk – naturligvis overflattisk, uten å røre kjernen, vil våre organer gå til skinnangrep med de offisielle aviser for å gi oss et påskudd til å definere våre planer med større tydelighet enn vi kunne i de midlertidige erklæringer. Dette gjøres naturligvis kun når vi kan ha fordel av det. Denne presseopposisjon vil også tjene til å holde folket i den tro at ordets frihet fremdeles eksisterer. Vi vil gi våre folk anledning til å vise hvordan opposisjonen fremsetter meningsløse angrep på oss, fordi den ikke er i stand til å finne noen virkelig grunn til angrep på vår politikk. Slike forholdsregler som vil unngå offentlighetens oppmerksomhet, vil være det beste middel til å lede den offentlige mening, og til å øke tiltroen til vår regjering.

Takket være disse forholdsregler, vil vi bli i stand til å opphisse eller berolige den offentlige mening angående politiske spørsmål, når som helst det blir nødvendig. Vi vil kunne overtale dem eller forvirre dem ved å trykke sanne eller falske nyheter, kjensgjerninger eller dementier, alt ettersom det passer for oss. De underretninger vi offentliggjør, vil avhenge av hvordan publikum på et bestemt tidspunkt tar imot denne typen nyheter. Og vi vil alltid omhyggelig undersøke grunnen før vi trår ut på den.

De restriksjoner som vi i henhold til hva før er sagt vil pålegge private trykkeforetak, vil sette oss i stand til med absolutt sikkerhet å kunne knuse alle motstandere, da disse ikke vil kunne skaffe seg presseorganer til å gi sine meninger fullt uttrykk. Vi kommer ikke engang til å behøve noen inngående påvisning av uholdbarheten i deres erklæringer.

Prøveballonger som kastes ut fra vår presses tredje rekke vil, om det trengs, den halvoffisielle presse bestemt ta avstand fra.

I den franske journalistikk gis det allerede et frimurersystem for løsninger og signaler. Alle presseorganer er bundet av gjensidige profesjonelle hemmeligheter, liksom oldtidens orakler. Ikke en av dens medlemmer vil forråde sitt kjennskap til hemmeligheten, hvis det ikke blir utstedt ordre om at hemmeligheten skal gjøres offentlig. Ingen enkelt utgiver våger å forråde den hemmeligheten han er betrodd, av den grunn at ikke en av dem kan komme inn i den litterære verden uten å være brennmerket av en eller annen lyssky handling tidligere i livet. Han ville bare behøve å vise det minste tegn på ulydighet, og brennmerket ville øyeblikkelig avdekkes. Så lenge disse brennmerker kun kjennes av noen få, virker journalistens anseelse tiltrekkende på hele landets offentlige mening. Folket følger og beundrer ham.

Våre planer må absolutt også utstrekkes til provinsene. Det er av største betydning for oss å skape slike ideer og meninger som vi til enhver tid kan kaste frem i hovedstaden ved å fremstille dem som provinsenes naturlige synsmåte.

Naturligvis ville verken kilden eller grunnårsakene forandres – den ville nemlig være oss.

Det er absolutt påkrevd at flere byer – før vi tar makten – under tiden skal ha vist seg å stå under landdistriktenes innflytelse – det vil si at de skal kjenne til majoritetens mening, som vi har fabrikkert. Det er nødvendig for oss at hovedstedene i det kritiske psykologiske øyeblikk ikke skal få tid til å diskutere de etablerte fakta, men bare akseptere dem, simpelthen fordi de er vedtatt av provinsenes majoritet.

Når vi når fram til det nye «regime»s periode – det vil si til overgangsstadiet før vår suverenitet – må vi ikke tillate pressen å offentliggjøre en eneste beretning om forbrytelser; folket skal holdes i den tro at vårt styre er så tilfredsstillende at selv forbrytelsene er avskaffet.

Når det forekommer tilfeller av forbrytelser, må de forbli ukjente for alle andre enn for ofrene og tilfeldige vitner, ingen andre må få vite noe.

- - -

Trangen til det daglige brød vil tvinge de fremmede til å holde munn og forbli våre ydmyke tjenere. De av de fremmede, som vi måtte anvende i vår presse, vil under ordre fra oss diskutere kjensgjerninger, som vi ikke hensiktsmessig kan omtale i våre offisielle organer. Og mens så alle slags diskusjoner og disputer er i full gang, vil vi vedta de lover vi trenger, og meddele dem til offentlig som fullbyrdede kjensgjerninger.

Ingen vil våge å forlange at det som er avgjort skal omgjøres, særlig da vi vil late som vår hensikt er å hjelpe fremskrittet. Så vil pressen oppta publikums oppmerksomhet med nye forslag. (Dere vet at vi har lært opp hopen til å søke nye sensasjoner.) Tomhjernede politiske eventyrere vil skynde seg å diskutere de nye problemer, slike folk som selv nå ikke forstår hva de selv snakker om. Politiske problemer er ikke ment å kunne forstås av det allmenne folk, de kan kun, slik jeg før har påpekt, fattes av herskere som har styrt i århundrer. Av alt dette fremgår det at hvis vi noensinne tar hensyn til den offentlige mening, så skjer det for å lette arbeidet for vårt eget maskineri. Det vil også ses at vi søker bifall til mange spørsmål ikke ved handling, men ved ord. Vi forsikrer uavlatelig om at vi i alle våre forholdsregler ledes av håpet om og sikkerheten for at vi tjener til allmennhetens beste.

For å holde altfor urolige hoder fra å diskutere politikk, gir vi dem andre problemer å løse, nemlig handels- og forretningsproblemer. Angående slike spørsmål må de gjerne bli så opphisset som de bare lyster. Massene vil kun innvilge i å holde seg fra det de tror er politiske foretakender hvis vi kan gi dem noe annet å more seg med, nemlig handelen, og innbille dem at den også er et politisk spørsmål. Selv oppmuntrer vi massene til å ta del i politikken for å sikre oss deres støtte i vår kamp mot de fremmede regjeringer.

For å holde dem fra at de selv oppdager nye linjer i politikken, vil vi også holde dem opptatt med andre ting, fornøyer, idrett og spill, tidsfordriv av alle slags, lidenskaper, vertshus osv.

Vi vil snart begynne å avvertere i pressen, og innby til konkurranser i alle slags foretakender, som kunst, sport osv. Disse nye foretakender vil absolutt lede offentlighetens tanker bort fra spørsmål hvor vi ville ha hopen imot oss. Etersom folket litt etter litt vil tape venen til selvstendig tenkning, vil de hyle med oss av den enkle grunn at vi vil være den eneste bestanddel av samfunnet som kan fremsette nye tankeretninger. Våre linjer vil vi fremme ved å bruke som våre redskaper bare slike personer som ingen kan ane er i forbindelse med oss. Rollen som frisinnert idealist vil være definitivt avskaffet når vår regjering blir anerkjent. Inntil da gjør den oss store tjenester. Derfor vil vi søke å lede offentlighetens interesser hen på all verdens fantastiske teorier, som skal se fremskrittvennlige eller frisinnede ut. Det var oss som med fullkomment hell fordreide hodene på de tomhjernede fremmede ved våre teorier om fremskritt henimot sosialismen. Det finnes ikke blant de fremmede som måtte

Анни Безантъ, видять, вѣроятно, и другіе члены ложи. Непосвященнымъ портретъ этого „Учителя“ выдается за идеальную голову мужественной красоты.

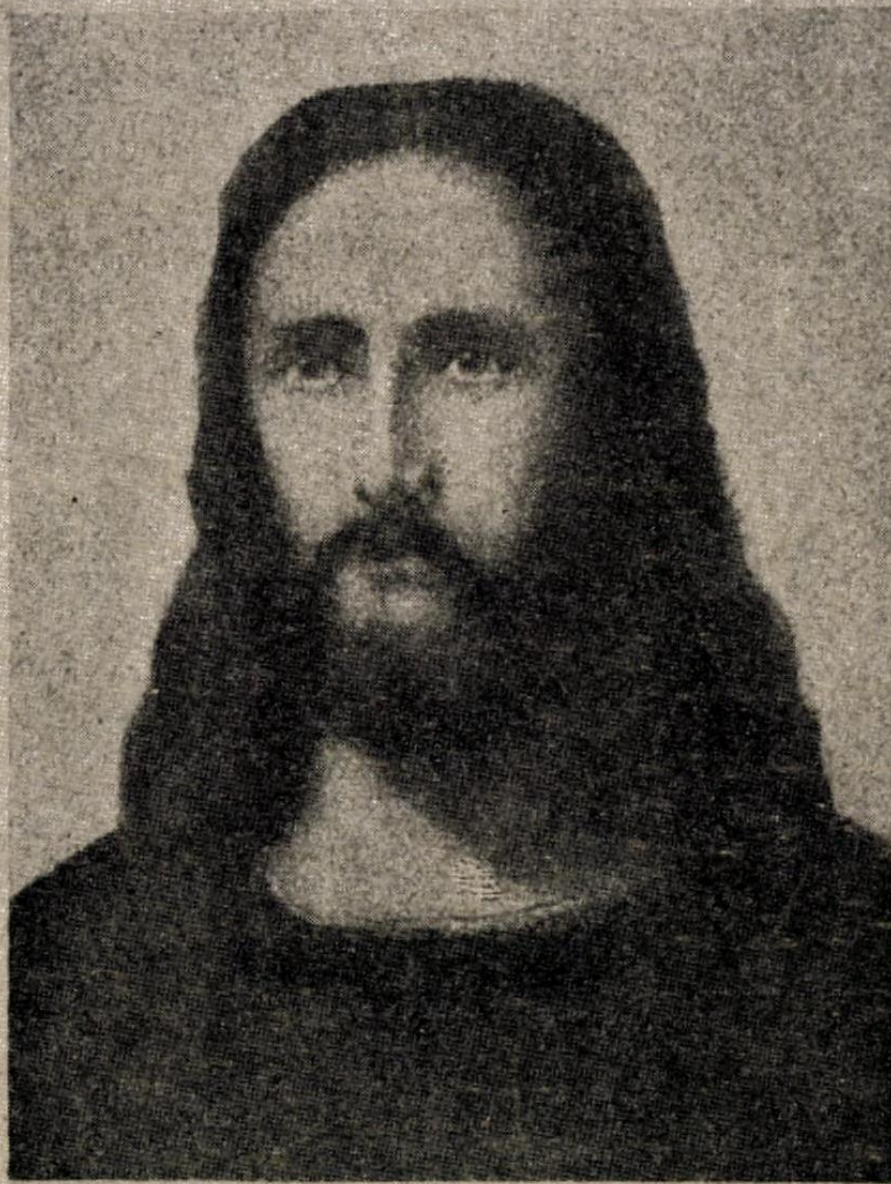

Рис. 9-й.

Махатма, учитель Исусъ—Матерія.

Въ брошюрѣ Кудрявцева „Что такое теософія“ приводится помѣщаемый здѣсь портретъ этого „Учителя“.

Такова работа „врага рода человѣческаго“ въ мірѣ великаго отступленія, когда-то бывшемъ христіанскимъ.

En «Mahatma» — lærer — (Jesus, «i materien»).

være klarsynte nok til å innse at det over alt bak ordet «fremskritt» ligger skjult en avvikelse fra sannheten, unntatt der ordet brukes om materielle eller vitenskapelige oppdagelser. For det er bare en sann lære, og den er at det ikke er rom for «fremskrittet». Som en falsk idé tjener «fremskrittet» kun til å skjule sannheten for at ingen andre skal kjenne sannheten enn vi selv, Guds Utvalgte Folk, som Han har valgt til sannhetens vokter.

Når vi kommer til makten, vil våre talere diskutere de store problemer som har skaket verden i dens grunnvoll for til slutt å bringe menneskeheten inn under vårt velsignelsesrike styre.

Hvem vil da ane at alle disse problemer ble stilt opp av oss i overensstemmelse med en politisk plan, som ingen har forstått gjennom alle århundrer?

- - -

Når vi innsetter oss selv til jordens herrer, vil vi ikke tåle noen annen religion enn vår egen, nemlig en religion som anerkjenner Gud alene, og til hvem vår skjebne er bundet ved Hans utvelgelse, og av hvem hele verdens skjebne er avgjort.

Av denne grunn må vi utslette alle trosbekjennelser. Hvis det foreløpige resultat av en slik fremgangsmåte blir at det skapes en mengde ateister, så vil dette ikke komme i veien for vår hensikt, men det vil virke som et eksempel for kommende slekter, som vil lytte til vår lære, Moselæren, som med sine resolute og vel gjennomtenkte læresetninger påla oss plikten å legge alle nasjoner for våre føtter.

Ved å gjøre dette vil vi legge vekten på Moses' budskaps mystiske sannheter, hvorpå, kan vi si, dets oppdragende kraft beror.

Deretter vil vi ved alle mulige anledninger offentliggjøre artikler med sammenlikninger mellom vårt velsignelsesrike styre og fortiden. Den fredens og lykksalighetens tid som da vil komme, til tross for at den er fremkommet av århundreders uro og kamp, vil også tjene til å fremheve vårt nye styres velsignelser. De feil som de fremmede begikk i sin administrasjon, skal av oss bli påvist i de grelleste farger. Vi vil skape en slik motvilje mot det gamle styre at nasjonene skal foretrekke å leve i fredelig slaveri, fremfor den høyt priste frihet, som bare pinte dem grusomt og stjal fra dem selv den menneskelige tilværelses kilde, og hvortil de kun ble tilskyndet av en skare eventyrere, som ikke visste hva de gjorde. Unødige regjeringsskifter, hvortil vi har oppmuntret de fremmede, og hvorved deres samfunnsbygging er blitt underminert, vil til den tid ha plaget nasjonene slik at de vil tåle hva det skal være av oss heller enn å gå tilbake til det kaos de har gjennomgått. Vi vil særlig lede oppmerksomheten hen på de fremmede regjeringers historiske mistak, hvorved de i så mange hundreår pinte menneskeheten i sin mangel på forståelse av alt det som angår menneskelivets sanne velferd, og i sin søken etter fantastiske planer for samfunnets trivsel. For de fremmede har ikke bemerket at deres planer så langt fra å forbedre forholdet menneskene imellom, tvert imot har gjort dette verre. Og dette forhold er menneskelivets dypeste grunnlag. Den største kraft i våre forholdsregler og våre prinsipper vil ligge i det at vi vil forklare dem som står mest i lysende motsetning til den før herskende samfunnsordning.

Våre filosofer vil klargjøre de fremmede religioners mangler, men ingen vil noen sinne kunne bedømme vår religion fra dens sanne synspunkt, uten våre egne, som aldri vil våge å avsløre dens mysterier.

I de såkalte ledende kulturland har vi satt i omløp en vanvittig skitten og motbydelig litteratur. For en kort tid etter at vårt herredømme er anerkjent, vil vi fremdeles oppmuntre denne for at den enda klarere skal vise kontrasten med de læresetninger vi vil fremsette fra vår opphøyde stilling. Våre lærde, som ble utdannet i den hensikt å lede de fremmede, skal holde taler, utarbeide planer, kaste ut tanker og skrive artikler, hvorved vi vil påvirke menneskenes sinn, og bøye dem mot den kunnskap og de ideer som vil passe oss.

Når vi en gang har oppnådd makten ved en rekke statskupp, som vi arrangerer på en slik måte at de foregår samtidig i alle land, og umiddelbart etter at de respektive regjeringer offisielt er erklært ute av stand til å mestre hopen, – dette vil ta lang tid, kanskje hundre år – vil vi gjøre alt for å hindre sammensvergelses mot oss. For å oppnå dette vil vi uten nåde drepe alle som griper til våpen mot vår makt.

Opprettelsen av nye hemmelige selskaper vil også kunne straffes med døden, men de hemmelige selskaper som nå eksisterer, og som vi kjenner som tjener og har tjent våre mål, vil vi oppløse, og sende dens medlemmer i landflyktighet til jordens fjerneste områder. Slik vil vi handle med alle fremmede frimurere, som har fått vite mer enn vi liker. Frimurere, som vi av en eller annen grunn benåder, skal vi vite å holde i stadig frykt for landflyktighet. Vi vil vedta en lov som fordømmer alle medlemmer av forhenværende hemmelige selskaper til landflyktighet fra Europa, hvor vi skal ha vårt styres hovedsete.

Vår regjeringes avgjørelser skal være endelige, og ingen skal ha rett til å gå til noen annen instans. For å få kuet alle de fremmede foreninger, hvor vi så dypt har innplantet uenighetens og den protestantiske religions lære, kan vi komme til å bruke jernharde midler. Slik fremgangsmåte vil overbevise folkene om at vi ikke vil tåle noe inngrep i vår makt. Vi må ikke ta hensyn til de tallrike ofre som må gå til grunne for at fremtidig trivsel kan sikres.

Å sikre folkets trivsel, selv med ofringen av mange enkelte individer, er en plikt for den regjering som har det klart for seg at betingelsen for dens tilværelse ikke alene ligger i de privilegier den nyter, men også i utøvelsen av dens plikter.

Hovedbetingelsen for dens stabilitet ligger i å styrke dens makts anseelse, og denne anseelsen kan kun oppnås ved majestetisk og uhyggelig makt, som viser at den er ukrenkelig, og omgitt av en mystisk kraft, for eksempel at den er salvet av Gud.

Slik har, helt til den siste tid, det russiske despoti vært vår eneste farlige fiende, hvis vi ikke regner med den Hellige Stol. Husk at folket ikke rørte et hår på Sullas hode, skjønt Italia lå badet i blod som Sulla utløste. Sulla ble ved sin karakterstyrke pøbelens Gud, og hans fryktløse tilbakekomst til Italia gjorde ham uangripelig. Pøbelen vil aldri skade den som hypnotiserer mengden ved sitt mot og karakterstyrke.

Inntil den tid da vi overtar makten, vil vi søke å skape og opprette nye frimurerlosjer i alle verdens deler. Inne i disse losjene vil vi lokke alle dem som kan bli eller allerede er kjent å være fylt av allmennånd. Disse losjer vil da bli våre sikreste opplysningsbyråer, samtidig med at de er propaganda-sentrer.

Vi vil sentralisere alle disse losjer under ett styre, som bare vi vet om, og som skal bestå av våre lærde. De skal allikevel ha sitt eget representantskap, for at det virkelige styret kan holdes skjult. Og dette styret vil alene ha rett til å avgjøre hvem som skal tillates å tale, og å sette opp dagsordenen. I disse losjer vil vi binde alle sosialistiske og revolusjonære

samfunnsklasser i en bunt. De hemmeligste politiske planer vil være kjent av oss, og deres utførelse vil skje under vår ledelse så snart den er utformet.

Nesten alle medlemmer av det internasjonale og hemmelige politi vil være medlemmer av våre losjer.

Politiet vil kunne yte oss uvurderlige tjenester, da det kan legge slør over våre foretakender, og finne opp rimelige forklaringer for misnøye blant massene og også straffe dem som ikke vil bøye seg.

De fleste som går inn i hemmelige selskaper er eventyrere, som vil frem i verden på en eller annen måte og ikke har alvor i sinnet.

Med slike er det lett for oss å komme til rette og vi vil la dem sette vårt maskineri i gang.

Hvis hele verden blir urolig, vil det bare bety at det var nødvendig for oss å forurolige den litt for å rokke litt ved dens soliditet. Hvis det opprettes sammensvergelses blant oss, vil det bare bety at en av våre beste folk står i spissen for dem. Det er bare naturlig at vi blir de eneste ledere av frimurer-foretakender. Vi er jo de eneste som kan lede dem. Vi kjenner hver eneste handlings endelige hensikt, mens de fremmede er uvitende om de fleste ting som angår frimurervesenet, og ikke kan se de nærmeste følger av det de gjør.

De tenker i alminnelighet bare på øyeblikkets nærliggende fordeler, og er fornøyd når deres stolthet stilles tilfreds ved oppfyllelse av deres hensikt, og de ser ikke at den opprinnelige tanke ikke var deres egen, men inngitt dem av oss.

De fremmede blir frimurere av pur nysgjerrighet, eller i håp om å få sin del av de fordeler det medfører, og noen av dem bare for å bli i stand til å diskutere sine egne idiotiske ideer for et publikum.

De fremmede er alltid på utkikk etter hellets og bifallets sinnsbevegelser; dem får de da også i rikelig monn av oss. Derfor lar vi dem ha hell med seg for at vi kan gjøre bruk av dem som, besatt av selvtilfreds stolthet uten å merke det, suger opp våre ideer, i overbevisningen om sin egen ufeilbarlighet, sikre på at det bare er dem som har ideer, og at de ikke lar seg influere av andre.

Dere har ingen anelse om hvor lett det er å bringe selv den klokeste blant de fremmede til en latterlig tilstand av naivitet ved å appellere til hans forfenglighet og hvor lett det på den annen side er å bryte ned hans mot ved den minste motstand eller bare ved å holde opp med å gi ham bifall, og således bringe ham i en tilstand av servil underkastelse med løfter om nytt hell. Likesom vi jøder forakter hellet og kun ivrer etter å se våre planer virkeliggjorte, elsker de fremmede hellet og oppgir gjerne alle sine planer for å oppnå medgang. Dette trekk i de fremmedes karakter gjør det mye lettere for oss å gjøre hva vi vil med dem. De som ser ut som tigre, er så dumme som får, og deres hoder er fulle av tomhet.

Vi vil la dem ri sitt drømmeritt på det håpløse håps hest, det håp at de skal kunne utslette den menneskelige individualitet med symbolske ideer om samhold. De har ennå ikke forstått og de vil aldri komme til å forstå at denne ville drøm er tvert imot naturens dypeste grunnlov, den som fra verdens begynnelse skapte et vesen forskjellig fra alle andre, for at han skulle eie individualitet.

Viser ikke den kjennesgjerning, at vi har kunnet få de fremmede til å oppta en så feilaktig idé, med slående klarhet, hvor transsynt deres oppfatning av menneskelivet er i forhold til vår? I dette ligger vårt største håp om seier. Hvor langsente våre vise var i fordums tid da de fortalte oss at vi for å oppnå et virkelig stort mål ikke må betenke oss på noe slags middel, heller ikke telle de ofre som går til grunne, for at saken kan bli fremmet. Vi har aldri tallet våre ofre av de fremmede bestes sæd, og skjønt vi har oppofret mange av våre egne, så har vi dog allerede gitt vårt folk en slik stilling i verden som det aldri drømte om at vi kunne oppnå. Forholdsvis få ofre på vår side har bevart oss fra ødeleggelsen. Alle må uunngåelig engang dø. Det er bedre å fremskynde døden for dem som hindrer oss, enn for dem som hjelper vår sak. Vi avliver frimurere på en slik måte at ingen utenfor broderskapet aner det – ikke engang ofrene selv har noen mistanke på forhånd. De dør alle sammen, når det er nødvendig, tilsynelatende en naturlig død. Broderskapet tør ikke gjøre innvendinger, enda de kjenner faktum.

Ved slike midler har vi hugget over selve roten til en mulig protest mot våre ordrer, når det gjelder frimurerne selv. Vi prediker frisinn til de fremmede, men holder vårt eget folk i absolutt avhengighet.

Under vår innflytelse blir de fremmedes lover adlydt så lite som mulig. Deres lovers anseelse er blitt underminert av frisinnede ideer, som vi har fremsatt iblant dem. De viktigste spørsmål, både politiske og moralske, blir avgjort ved domstolene på den måte som vi bestemmer. De fremmede dommere ser de forskjellige saker i det lys hvori vi finner for godt å fremstille dem. Dette oppnår vi ved våre agenter og ved folk, som tilsynelatende ikke har noe med oss å gjøre, ved presseopinion og lignende midler – selv senatorer og andre høytstående embedsmenn følger blindt våre råd.

De fremmedes hjerne, som er av rent dyrisk natur, er ute av stand til å analysere og iaktta, og slett ikke å forutse til hvilken utvikling en sak kan føre, hvis den fremsettes i et bestemt lys.

Det er nettopp i denne forskjell mellom de fremmedes og våre åndelige evner vi ser tegnet på vår utvelgelse av Gud og vår overmenneskenatur, når den sammenlignes med de fremmedes bestialske og instinktive tenkning. De ser bare kjensgjerninger, men forutser dem ikke, de kan ikke oppfinne noe uten kanskje på det rent materielle område. Av alt dette fremgår det klart at naturen selv har bestemt oss til å regjere verden. Når den tid kommer, da dette skal skje åpenlyst, er øyeblikket inne til å vise vårt styres velsignelser, og vi skal endre alle lover. Våre lover skal bli korte, klare og konsise, så de ikke skal trenge fortolkning, og alle skal kunne dem utenat. Deres viktigste innhold vil være at det kreves lydighet mot alle autoriteter, og denne respekt for myndigheten vil bli utviklet til en meget høy grad. Så vil alt maktmisbruk opphøre, fordi alle vil være ansvarlige overfor en øverste makt, nemlig suverenens. Maktmisbruk av andre enn suverenen vil bli så strengt straffet at alle lyster i den retning vil forsvinne.

Vi vil omhyggelig bevokte hvert eneste skritt vårt administrasjonsvesen tar, for av dette vesen avhenger statsmaskineriets funksjoner; for hvis administrasjonen firer kravene, vil uorden oppstå overalt. Ikke en eneste ulovlig handling eller misbruk av makt vil skje ustraffet.

Alle forsøk på å skjule noe, og alle tilfeller av egenrådige pliktforsømmelse blant de administrative embedsmenn vil opphøre, når de får se hvordan vi straffer de første tilfeller.

Vår makts opphøydhed vil forlange at de straffene vi utmåler skal svare dertil, dvs. de må bli svært strenge, selv når det gjelder det svakeste forsøk på å forringe vår myndighets anseelse for personlig vinnings skyld. Den som lider for sitt feiltrinn vil, selv om han lider for hardt, være som en soldat som dør på administrasjonens slagmark for vår makt skyld og for våre prinsipper og våre lover som ikke tillater noen avvikelse fra den offentlige vei av egen interesse, selv ikke for dem som styrer statsvognen. For eksempel vil våre dommere vite at hvis de viser mildhet, bryter de den rettferdighetens lov, som er gitt for å utmåle en umild straff over folk som begår forbrytelser, og ikke for å gi dommerne anledning til å vise sitt hjertelag. Denne utmerkede egenskap bør kun vises i privatlivet, og ikke i en dommers offentlige opptreden, som har innflytelse på grunnlaget for menneskehetens oppdragelse.

Jurister vil ikke gjøre tjeneste ved domstolene etter at de har fylt 55 år av følgende grunner:

1) Fordi gamle menn holder sterkere fast ved forutinntatte ideer, og har vanskeligere for å lystre nye ordre.

2) Fordi en slik regel vil sette oss i stand til stadige skifter innen etaten, som derfor vil føle vårt påtrykk. En mann som ønsker å beholde sin post, må adlyde oss blindt. I alminnelighet vil våre dommere bli valgt blant folk som forstår å straffe og å anvende lovene, og som ikke fortaper seg i frisinnede drømmer, som kunne skade regjeringens oppdragelsesplan, som de fremmedes nåværende dommere gjør.

Vårt system med skifte av embetsmenn vil også hjelpe til å slå ned enhver art av sammenslutning de måtte ville seg imellom, og slik vil de arbeide utelukkende i vår regjeringens interesse av hvem deres skjebne avhenger. Den oppvoksende slekt av dommere skal oppdras slik at de instinktivt vil forhindre enhver handling som kunne skade det eksisterende forhold undersåttene imellom.

Nå er de fremmedes dommere overbærende mot alle slags forbrytere, fordi de ikke besitter den korrekte oppfatning av sin plikt, og av den simple grunn at herskerne, når de innsetter dommere, ikke innprenter dem deres plikt.

De fremmedes herskere gjør seg ikke den umake, når de utnevner menn til viktige poster, å forklare for dem embetets betydning og grunnen til dets opprettelse. De handler som dyrene, når disse sender sine unger ut på rov. Således faller de fremmedes regjeringer fra hverandre mellom hendene på sine egne administratorer. Vi vil dra ut enda en lære av resultatene av det system de fremmede har brukt, og bruke moralen til vårt styres oppbygning.

Vi vil utrydde alle frisinnede tendenser fra alle betydelige propaganda-institusjoner under vår regjering, hvorav våre fremtidige undersåtters oppdragelse kan komme til å være avhengig. Disse viktige poster vil utelukkende være forbeholdt dem som av oss spesielt er utdannet for administrasjonen.

Hvis noen skulle bemerke at det faller vel dyrt for regjeringen å ha en så lav aldersgrense for embetsmennene, vil jeg kun svare at for det første vil vi forsøke å skaffe slike embedsmenn

privat beskjeftigelse til erstatning for deres embeter, og for det andre at vi kommer til å råde over hele verdens gullbeholdning, slik at utgiftene ikke vil spille noen rolle.

Vårt enevelde vil bli konsekvent i alle sine handlinger, derfor vil alle avgjørelser, truffet av våre høyeste myndigheter, bli respektert og ubetinget adlydt. Vi vil overse all mukking og misnøye og straffe alle tegn på misnøye så strengt at folk vil betenke seg på slikt en annen gang.

Vi vil oppheve appellretten, og kun bruke den til vår egen fordel; grunnen er den at vi ikke må tillate at folket får den idé at våre dommere kan ta feil i sine avgjørelser.

I tilfelle av at en dom virkelig trenger fornyet overveielse, vil vi øyeblikkelig avsette vedkommende dommer og tildele ham offentlig straff for å forhindre en gjentakelse.

Jeg gjentar hva jeg har sagt, nemlig at et av våre hovedprinsipper må bli å bevokte de administrerende embedsmenn, og dette hovedsakelig for å tilfredsstille nasjonen, fordi denne har sin fulle rett til å forlange at en god regjering skal holde gode embedsmenn.

Vår regjering vil komme til å inngi en patriarkalsk tillit til herskerens person. Vår nasjon og våre undersåtter vil se opp til ham som til en far, som passer på å skaffe dem alt det de trenger, holder øye med alle deres handlinger og anordner så vel forholdet undersåttene imellom, som deres forhold til regjeringen. Slik vil ærefrykten for herskeren trenge så dypt inn i nasjonen at denne ikke vil kunne eksistere uten ham, og vil tilslutt anerkjenne ham som sin suverene enehersker.

Folkets dype ærefrykt for ham vil nærme seg tilbedelse, især da de er overbevist om at hans embedsmenn blindt utfører hans ordrer, og at han alene hersker over dem. De vil glede seg over å se oss regulere vårt liv som om vi var foreldre, som ivret etter å oppdra sine barn til en sterk plikttro og lydighetsfølelse.

Med hensyn til vår hemmelige politikk, så er alle nasjoner barn, og deres herskere ikke mindre. Som dere selv kan se, baserer jeg vårt despoti på rett og plikt. Regjeringens rett, den å forlange at folket skal gjøre sin plikt, er i seg selv en plikt for den hersker som er sine undersåtters far. Maktens rett er gitt til ham, for at han skal lede menneskeheten i den retning som er oss anvist av naturens lov, det vil si henimot lydighet.

Hver eneste skapning i verden er under lydighetens lov, de står, om ikke under noe menneske, så under omstendighetenes nødvendighet, eller bundet av sin egen natur, i hvert fall under noe som er sterkere enn dem selv. La oss derfor være mektige for den felles saks skyld.

Vi må uten betenkning ofre slike individer som har forbrutt seg mot den eksisterende ordening, fordi løsningsen av det store oppdragelsesproblem ligger i en skremmende straff.

På den dag da Israels Konge på sitt hellige hode setter den krone som bys ham av hele Europa, blir han verdens patriark.

Antallet av ofre som må lide for vår konge, vil aldri nå opp til det antall ofre som har lidd for de fremmedes herskere i deres streben etter storhet og i deres innbyrdes kappestrid.

Vår hersker vil være i stadig forbindelse med folket, han vil tale fra tribunene, og hans taler vil straks bli meddelt hele jordens befolkning.

I den hensikt å knuse alle andre samlede foretak enn våre egne, vil vi tilintetgjøre samarbeidet i dets begynnerstadium – det vil si, vi vil omordne universitetene og anlegge dem etter våre egne planer.

Universitetenes rektorer og professorer vil bli særlig forberedt ved hjelp av detaljerte hemmelige aksjonsprogrammer, hvori de blir instruert, og fra hvilke de ikke ustraffet vil kunne avvike. De vil bli utnevnt etter omhyggelig valg, og absolutt avhengige av regjeringen. Vi vil fra alle læreplaner utslette sivil rett og alle politiske emner. Bare noen enkelte innvidde vil bli valgt til å undervises i disse vitenskaper, hvis de viser fremragende evner i den retning. Universitetene skal ikke mere få lov til å slippe ut i verden grønne ungdommer, fulle av ideer om forfatningsreformer, som om det var komedier eller tragedier, eller som bryr seg med politiske spørsmål som selv deres fedre ikke forsto noe av.

Litt uriktig kjennskap til politikk blant folkets masser er en kilde til utopiske ideer, og gjør dem til dårlige undersåtter. Dette kan dere selv se av de fremmedes undervisningssystem. Vi måtte innføre alle disse prinsipper i deres undervisningssystem, for at vi med hell kunne ødelegge deres samfunnsbygging, som vi har gjort det. Når vi får makten, vil vi fra alle undervisningsprogrammer utelukke alle emner som kan fordreie ungdommens hode, og vil gjøre dem til lydige barn, som elsker sin hersker, og i hans person anerkjenne fredens og det offentlige vels faste støtte.

Istedenfor klassikerne og oldtidens historie, som inneholder flere dårlige enn gode eksempler, vil vi innføre studiet av fremtidens problemer. Vi vil utslette fra menneskenes sinn erindringen om de svunne tider, som kunne være ubehagelige for oss, og kun tillate dem å minnes de fremmede regjeringers feil utmalt i de grelleste farger. Emner som angår det praktiske livs krav, samfunnsorganisasjon og forholdet menneskene imellom – og foredrag mot slette, egenkjærlige eksempler som er smittsomme og gjør ondt – og alle emner av lignende instinktiv natur vil stå øverst på våre undervisningsplaner. Disse planer vil utarbeides særskilt for de enkelte kaster og klasser, hvis særlige undervisning vil bli holdt strengt atskilt.

Det er av den største betydning å fremheve dette spesielle system. Hver klasse vil måtte bli undervist for seg, alt etter stilling og arbeide. Et tilfeldig geni har alltid kunnet og vil alltid kunne bryte seg gjennom frem til en høyere kaste, men det er ikke hensiktsmessig, av hensyn til et slikt enkelt isolert tilfelle å blande sammen de forskjellige kasters oppdragelse, og slippe menn frem i de høyere rangklasser, som bare vil oppta plassene for dem som er født til å utfylle dem. Dere vet selv hvor skjebnesvangert det var for de fremmede, da de ga etter for den absolutt idiotiske idé å oppheve forskjellen mellom samfunnets klasser. For at suverenen skal kunne vinne en sikker plass i sine undersåtters hjerter er det nødvendig at folket under hans regjering, både på skolene og offentlig blir belært om hans virksomhets betydning og hans foretagenders velsignelser.

„Наступающій конецъ міра вѣтъ мнѣ въ лицо какимъ-то явственнымъ, хотя неуловимымъ дуновеніемъ, — какъ путникъ, приближающійся къ морю, чувствуетъ морской воздухъ прежде, чѣмъ увидитъ море“, — такъ писалъ Соловьевъ въ одномъ изъ писемъ своихъ къ Величко еще за нѣсколько лѣтъ до появленія

Рис. 3-й.

Г. Кришнамурти. Онъ же Альціонъ.

въ печати его „Трехъ разговоръ“, вызвавшихъ столбнякъ недоумѣнія у большинства читающей публики, не знавшаго да и теперь—увѣ—не знающаго, какой огромный проломъ въ стѣнѣ, скрывавшей великую беззаконія тайну, сдѣлала небольшая по объему статья эта.

Herr Krischna murti (eller «Alcyone»).

Vi vil oppheve all privat undervisning. I feriene vil elever og deres foreldre ha rett til å møtes i «kollegiene» som om disse var klubber. Ved slike møter vil professorene holde foredrag, såkalte frie foredrag om spørsmål vedrørende individenes forhold til hverandre, om lover, og om de misforståelser som vanligvis fremkommer ved en feilaktig oppfatning av mennesketens sosiale stilling, og endelig vil de tale om nye filosofiske tanker som ennå ikke er åpenbart for verden. Disse teorier vil vi gjøre til trosgrunnsetninger, og bruke dem som trinn til vår tro.

Når jeg har gått gjennom hele programmet med dere, og når vi har diskutert alle våre planer for nåtid og fremtid, vil jeg gi dere planer til denne nye filosofiske teori. Vi vet av århundrers erfaring at menneskene lever og ledes av ideer, og at disse ideer innpodes dem gjennom oppdragelsen, som kan gis med samme resultat til alle tiders mennesker, men naturligvis med forskjellige midler. Ved systematisk undervisning vil vi ta oss av hva det måtte være igjen av den tenkingens uavhengighet som vi før har gjort bruk av for våre egne måls skyld. Vi har allerede etablert et system til å undertvinge menneskenes sinn, ved den såkalte anskuelsesundervisning (undervisning ved selvsyn), som antas å gjøre de fremmede udugelige til selvstendig tenkning, så de som umælende dyr vil avvente en tankes anskueliggjørelse, før de kan fatte den. En av våre beste menn i Frankrike, er Bouroy; han har allerede innført det nye anskuelige undervisningssystem.

- - -

Jus gjør menneskene kalde, grusomme og påståelige; den fratrar dem alle prinsipper og tvinger dem inn i et livssyn som ikke er menneskelig, men bare juridisk. De blir vant til å se på omstendighetene utelukkende fra et forsvarsstandpunkt, ikke på dette forsvars virkning på det allment beste.

En jurist avslår aldri å forsvare en sak. Han prøver for enhver pris å oppnå frifinnelse ved alle jussens små spissfindigheter, og ved disse midler demoraliserer han retten.

Derfor vil vi innskrenke juristens arbeidsområde, og vil sette advokater og sakførere i klasse med administrative embedsmenn. Advokatene skal, likeså lite som dommerne, ha lov til privatsamtaler med sine klienter, vil kun få sine rettssaker gjennom domstolenes formidling, vil studere dem bare av dokumenter og innberetninger, og vil forsvare sine klienter etter at disse er avhørt i retten av anklageren, og basere sitt forsvar på hva som således er fremkommet. Deres salær skal være en fast sum, uten hensyn til om forsvaret har hatt hell med seg eller ikke. De vil da være simple berettere i rettferdighetens tjeneste, og danne en motvekt mot anklageren, som vil være en innberetter i den offentlige anklagemyndighetens tjeneste.

På denne måten vil alle rettssaker forkortes betydelig. Derved får vi også et ærlig, upartisk forsvar, som ikke vil føres for materiell vinnings skyld, men etter forsvarerens personlige overbevisning. Dette vil også sette en stopper for all bestikkelse eller korrupsjon, som nå kan finne sted i enkelte lands rettssaler.

Vi har omhyggelig nedsatt geistlighetens anseelse i de fremmede nasjoners øyne, og har derved skadet dens misjon, som i høy grad kunne ha vært i veien for oss.

Geistlighetens innflytelse over nasjonene blir mindre dag for dag.

I vår tid hersker religionsfrihet overalt, og den tid er nær, da kristendommen vil falle fullstendig fra hverandre. Det vil falle oss enda lettere å gjøre ende på de andre religioner, men det er ennå for tidlig å behandle dette punkt.

Vi vil innskrenke geistligheten og dens undervisning til en så liten ting i livet, og gjøre dens innflytelse så lite likt av folket at det den lærer, vil ha den motsatte virkning av hva den engang hadde.

Når den tid kommer, da vi helt og holdent styrter pavedømmet, vil en ukjent hånd som peker mot Vatikanet, gi angrepssignalet. Når hopen i raseri kaster seg over Vatikanet, skal vi stå der som dettes beskyttere for å stanse blodsutgytelse. Derved vil vi kunne trenge inn i selve pavedømmets kjerne, og ingen makt på jorden skal få oss ut igjen, før paveveldets siste rester er ødelagt. Israels Konge skal være universets pave, den Internasjonale Kirkes Patriark.

Men før vi har fullført denne ungdommens gjen-opdragelse ved hjelp av foreløpige religioner først, og senere ved våre egne midler, vil vi ikke åpent angripe de eksisterende religionssamfunn, men bare bekjempe dem med kritikk, som har sådd og vil fortsette å så uenighetens sæd iblant dem.

I sin alminnelighet kan vi si at vår presse vil angripe regjeringer, religiøse og andre institusjoner blant de fremmede ved hjelp av alle slags «samvittighetsløse» artikler, for å bryte ned deres anseelse til en slik grad, som det kun kan gjøres av vårt kloke folk.

Vår regjering vil ligne den hinduistiske Gud Vishnu. Hver av våre hundre hender vil holde en av samfunnsmaskineriets springfjærer.

Vi skal vite alt, uten hjelp fra det offisielle politi, som vi således har korrumpert for de fremmede at det nå kun hindrer regjeringene fra å få øye på de virkelige kjensgjerninger. Vårt program vil lede en tredjedel av hopen til å holde vakt over resten av ren pliktfølelse og av prinsippet om frivillig regjeringstjeneste.

Da vil det ikke ansees som uhederlig å være spion, det vil tvert imot synes rosverdig. På den annen side vil de som gir falske meddelelser, bli strengt straffet for å hindre misbruk av retten til å gi innberetninger.

Våre agenter vil bli valgt både fra de høyere og lavere klasser; de vil bli tatt blant administratorer, redaktører, boktrykkere, bokhandlere, kontorister, arbeidere, kusker, tjenere og så videre. Denne politistyrke vil ikke ha noen uavhengig handlefrihet, og ikke ha rett til å foreta noe skritt på egen hånd, derfor vil dette maktløse politis hele plikt bestå i å være vitner og inngi rapporter. Disse rapporter vil bli kontrollert, og arrestasjoner vil avhenge av en gruppe ansvarlige politiinspektører. De virkelige arrestasjoner vil bli foretatt av «gendarmer» og bypolitiet. I tilfelle av etterlatenhet med å innberette politiske forgåelser, skal den person som burde ha avgitt rapport om dette, anklages og straffes for overlagt hemmeligholdelse av forbrytelse, hvis det kan bevises at han er skyldig i slik fordølgelse. På samme måte må våre brødre gå frem nå for tiden, idet de nemlig på eget initiativ må inngi rapport til vedkommende myndigheter om alle frafall og alle fremgangsmåter som er mot våre lover. Således vil det under vår Verdensregjering bli alle våre undersåtters plikt å tjene sin konge ved å handle som nettopp beskrevet.

En organisasjon som den her beskrevne vil utrydde alle maktmisbruk og forskjellige former for bestikkelse og korrupsjon – den vil i virkeligheten utrydde alle ideer som har besmittet de fremmedes offentlige liv – ved hjelp av våre teorier om overmenneske-rettigheter.

Hvordan kunne vi fullbyrde vår hensikt å skape uorden i de fremmedes administrative institusjoner om vi ikke hadde brukt slike midler?

Blant de viktigste midler til å rive ned deres institusjoner nevner jeg bruken av agenter som er i en slik stilling at de, ved sin egen nedbrytende virksomhet, kan smitte andre ved å åpenbare og utvikle sine egne korrupte tendenser, så som misbruk av makt og en fri bruk av bestikkelser.

- - -

Når tiden er inne for oss til å ta særlige politiforholdsregler, ved å sette det nåværende russiske «Okhrana» system i verk (den farligste gift for en stats anseelse) vil vi arrangere skinnoppløp og opptøyer blant pøbelen, eller ved hjelp av gode talere oppvigle den til å vise langvarig misnøye. Disse våre talere vil finne fullt opp av folk som sympatiserer med dem, og derved får vi et påskudd til husundersøkelse og til å sette folk under særlig oppsyn ved hjelp av våre tjenerer i de fremmedes politistyrker.

Da de fleste deltakere i sammensvergelses drives av sin lyst til den slags fornøyelser og av snakketrang, vil vi ikke røre ved dem, før vi ser at de går til handling, og vi vil nøye oss med å innføre blant dem et så å si rapporterende element. Vi må huske på at en makt taper i anseelse hver gang den oppdager en offentlig sammensvergelse rettet mot den selv. I en slik avsløring ligger det en innrømmelse av svakhet og, hva som er enda verre, en innrømmelse av at den selv har tatt feil. Det må være bekjent at vi har brutt ned aktelse for de regjerende fremmede ved hjelp av en hel del private snikmord, utført av våre folk, vår hjords blinde får, som lett kan ledes til å utføre forbrytelser, når de bare er av politisk natur.

Vi vil tvinge de regjerende til å innrømme sin egen svakhet ved åpent å innføre særlige politiforholdsregler, «Okhrana», og derved angripe sin egen anseelse.

Vår hersker vil bli beskyttet av den aller hemmeligste vakt, da vi aldri vil tillate noen å tro at det kunne tenkes en sammensvergelse mot vår suveren, som han ikke personlig kunne knuse, og som han skulle være nødt til å gjemme seg for. Hvis vi ville tillate en slik tanke å vinne rom, som den har vunnet innpass hos de fremmede, ville vi dermed underskrive dødsdommen – om ikke over vår suveren, så dog over hans dynasti.

Ved nøyaktig iakttakelse av ytre former vil vår hersker kun bruke sin makt til statens vel, men aldri til egen fordel eller til dynastiets.

Ved at han strengt holder seg til et slikt dekorum, vil hans makt bli æret og beskyttet av hans undersåtter selv. De vil tilbe herskerens makt, vel vitende at til hans makt er statens vel uløselig knyttet, fordi den offentlige ro avhenger av den.

Åpent å holde vakt over kongen er det samme som å innrømme at hans makt er svak. Vår hersker vil alltid være midt iblant sitt folk, og vil tilsynelatende være omringet av en nysgjerrig skare av menn og kvinner, som alltid tilfeldigvis inntar de nærmeste rekker omkring ham, og således holder pøbelen tilbake i den hensikt å opprettholde orden bare for ordens skyld. Dette eksempel vil lære andre å utvise selvbeherskelse. I tilfelle av at en som

Рис. 10-а.

Frimurermerke; merk den omgivende slange og jfr. Midgardsormen (& 1 Mos. 3). Se fig. 3.

har noe å be om, forsøker å trenge seg frem for å overlevere sitt bønnskrift, vil de forreste rekke ta bønnskriftet fra ham, og overlevere det til herskeren, slik at alle får vite at alle bønnskrifter når frem til monarken, og at han selv avgjør alle saker. For å kunne eksistere, må en makt innta en slik stilling at folket kan si seg imellom: «Hvis bare kongen visste det», eller «Når kongen får vite det».

Den mystikk som omgir suverenens person, forsvinner i det øyeblikk man får se politi på vakt omkring ham. Når det anvendes en slik makt kan hvilken som helst snikmorder som viser seg litt modig, så han innbill seg han er sterkere enn politiet, bare passe på det rette øyeblikk og gjøre et angrep på vedkommende høye person.

Vi prediker ikke denne lære for de fremmede, og resultatene er klare nok, dere vet alle hva åpent vakthold har ført til.

Vår regjering vil arrestere slike personer som den med større eller mindre rett mistenker for politiske forbrytelser. Det er ikke hensiktsmessig å la noen mistenkelig person unnsnippe av frykt for å dømmen noen feilaktig.

Vi vil sannelig ikke vise skånsel mot slike forbrytere. I visse unntakstilfeller kan det muligens tenkes at det tas hensyn til formildende omstendigheter, når det dreier seg om alminnelige kriminalforbrytelser, men det kan ikke være noen unnskyldning for politiske forbrytelser, det vil si for at personer blir innviklet i politikk, den ingen annen enn herskeren forstår seg på. Og ikke engang alle herskere er i stand til å forstå sann politikk.

- - -

Vi vil forby de enkelte å la seg innvikle i politikk, men på den annen side vil vi oppmuntre alle slags rapporter og andragender, som fremlegges til regjeringens overveieelse, planer eller forslag til forbedringer i folkets og samfunnets liv. Ved denne forholdsregel vil vi få rede på både vårt styres feiltakelser og våre undersåtters idealer. Vi vil gi svar på disse forslag enten ved å akseptere dem, eller ved en fornuftig imøtegåelse, som beviser at de umulig kan utføres eller er basert på en kortsynt oppfatning av sakene.

Oppvigling er ikke annet enn en hund som bjeffer mot en elefant. I et styre som samfunnsmessig er vel organisert, men hvis politistyrke er mindre vel organisert, bjeffer hunden mot elefanten uten å forstå dennes styrke. Elefanten behøver kun å vise sin styrke en eneste ettertrykkelig gang, og hunden stanser bjeffingen og begynner isteden å logre med halen så snart den ser det store dyret.

For å berøve den politiske forbryter hans helteglorie vil vi sette ham i rekke med andre forbrytere, på samme fot som tyver, mordere og andre avskyvekkende ugjerningsmenn. Da vil allmenheten se politiske forbrytelser i samme lys som den ser alminnelige forbrytelser, og brennmerker begge med samme avsky.

Vi har gjort vårt beste for å avholde de fremmede fra å bruke denne fremgangsmåten overfor politiske forbrytere. For å oppnå dette mål har vi benyttet oss av pressen, offentlige talere, og klokt utspekulerte lærebøker i historie, og inngitt dem den tanke at en politisk morder er en martyr, fordi han døde for en idé, for menneskehetens vel. En slik reklame økte tallet på frisinnede, og fylte rekken av våre agenter med tusener av fremmede.

I dag vil jeg behandle vårt finansprogram, som jeg har gjemt til slutt, fordi det er det vanskeligste spørsmålet, og danner slutningsparagrafen i våre planer. Før jeg diskuterer dette punkt, vil jeg minne om hva jeg før har berørt, nemlig at hele vår politikk er avhengig av tall.

Når vi tar makten, vil vår enevoldsregjering i sin egen interesse unngå å pålegge de brede lag høyere skatter, og vil alltid holde seg for øye sin rolle som faderlig beskytter.

Men da regjeringens organisasjon vil kreve veldige summer, blir det desto mere påkrevet å skaffe tilveie de nødvendige pengemidler til å opprettholde den. Derfor må vi omhyggelig utrede dette spørsmål, og se til at skattebyrden blir rettferdig fordelt.

Det er lett å ordne det slik at vår enehersker i henhold til et fantastisk krav som vi gir skinn av å være lovlig, blir eier av all eiendom i staten. Da vil han kunne reise de pengesummer som trengs til å regulere landets pengeomsetning.

Herav følger at den beste måte å møte regjeringens utgifter på, er ved hjelp av en stigende eiendomsskatt. Således vil skattene bli betalt, uten at folket hverken undertrykkes eller ruineres, og utligningen vil avhenge av hver enkelt eiendoms verdi.

De rike må lære å forstå at det er deres plikt å overlevere et overskudd av sin rikdom til regjeringen, fordi regjeringen garanterer dem sikker besittelse av deres øvrige eiendeler, og gir dem rett til å tjene penger ved ærlige midler. Jeg sier ærlige, fordi eiendomskontrollen vil utelukke røveri med unnskyldning i loven.

Denne samfunnsreform må stå blant de fornemste poster på vårt program, da den er den viktigste garanti for freden, og ikke tåler noen utsettelse.

Beskatning av de fattige er grunnen til alle revolusjoner, og er alltid i høy grad skadelig for regjeringen, da denne, mens den prøver på å få penger fra de fattige, går glipp av sjansen til å ta dem fra de rike.

Formuesskatten vil nedsette rikdomsforøkelsen i private hender, hvor vi nå med full hensikt har sørget for at pengene opphopes, for å danne en motvekt mot de fremmede regjeringer og deres finanser.

Stigende beskatning utlignet forholdsvis etter den enkelte formue vil skaffe meget større statsinntekter enn det nåværende skattesystem med samme skattøre for alle. Dette systemet er for øyeblikket (1901) av vesentlig betydning for oss, da det skaper misnøye blant de fremmede.⁶

Vår herskers makt vil hovedsakelig bero på at han vil være en garanti for maktens likevekt og for verdensfredens varighet, og for å oppnå en slik varig fred vil kapitalkreftene måtte ut med en del av sine rikdommer for å sikre regjeringen i dens foretagender.

Regjeringsutgiftene må betales av dem som kan ha best råd til det, og fra hvem man kan få penger.

---

⁶) Legg merke til at dette foredrag ble holdt i 1901!

En slik fremgangsmåte vil stanse de fattiges hat til de rike, i hvem de vil lære å se regjeringens finansielle støtte og fredens og det allmenne vels faste bolverk. For de fattigere klasser vil forstå at de rike skaffer midlene til de samfunnets fordeler de nyter godt av.

For at de intelligente klasser, det vil si skatteyterne, ikke altfor mye skal beklage seg over det nye beskatningssystem, vil vi forsyne dem med detaljerte regnskaper, som viser hvorledes deres penger er anvendt, unntatt naturligvis summer som går til monarken personlig eller til administrasjonen.

Kongen vil ikke ha noen personlig eiendom, da alt i staten vil tilhøre ham, for, hvis kongen kunne ha privat eiendom, ville det se ut som om det hele ikke virkelig var hans.

Kongens slektninger – unntatt tronarvingen – som også vil få sitt underhold av staten, vil måtte tjene som embetsmenn, eller også arbeide for å beholde sin rett til å besitte eiendom. Deres kongelige blod vil ikke berettigede dem til å leve på statens bekostning.

Det vil bli stigende stempelavgift på alle salg og kjøp så vel som arveavgift. Alle transaksjoner uten stempler vil bli ulovlige, og den forrige eier vil måtte betale prosenter av avgiftssummen til staten fra salgsdatoen.

Alle overdragelsespapirer må innleveres til de lokale skattemyndigheter, med oppgivelse av navn og tilnavn både på den forrige og den nye eier, samt begges boliger.

En slik fremgangsmåte vil bli pålagt for alle transaksjoner over et visst beløp, nemlig over hva som trenges til det daglige livs utgifter. Salg av livsfornødenheter vil kun kreve et alminnelig fastsatt avgiftsstempel. Bare beregn hvor mye større statsinntekter en slik beskatning vil gi, enn det system de fremmedes regjeringer nå anvender.

Staten vil måtte holde som reserve et visst kapitalfond, og i tilfelle av at skatteinntekten overgår denne sum, vil den overflødig inntekt bli satt i omløp igjen, og anvendt til å organisere forskjellige offentlige arbeider.

Direktoratet over disse arbeider vil høre under et regjeringsdepartement, og slik vil de arbeidende klassers interesser bli nøye forbundet med regjeringens og selvherskerens. En del av dette overskudd vil også bli anvendt til premier for oppfinnelser, og til produksjon.

Det er en vesentlig sak, at kontantbeholdningen ikke må få lov til å ligge unyttig i statens bank utover de summer som er avsatt for et eller annet særlig formål. Kontanter eksisterer for å settes i omløp, og en opphopning av penger har alltid en skjebnesvanger innflytelse på statens affærer, siden penger virker som olje i statens maskineri, og hvis oljen får lov til å ligge og tykne, går maskineriet i stå.

Det at verdipapirer nå er trådt istedenfor en stor del av kontantbeholdningene, har fremkalt nettopp en slik opphopning. Følgene av dette synes soleklare nok.

Vi vil også opprette et revisjonsdepartement, som skal sette kongen i stand til når som helst å få full oversikt over statens inntekter og utgifter. Alle rapporter skal holdes fullt a jour, unntatt for den løpende og den forutgående måned.

Den eneste som ikke kan ha noen interesse av å bestjele statsbanken, vil være statens overhode. Av denne grunn vil hans kontroll stanse enhver mulighet for lekkasje og unødvendige utgifter. Seremonielle hoff-fester som kun opptar herskerens tid, vil bli oppgitt

for å gi ham tid til å røyke sitt regjeringsverv. Under vårt styre vil herskeren ikke være omgitt av hofffolk, som lyder hans vink for pomps og prakts skyld, og kun tenker på sine egne affærer, mens de skyver statens tarv og trivsel til side.

Alle de økonomiske kriser, som vi så behendig har anordnet i de fremmedes land, ble utført ved å trekke kontanter ut av omløp. Store formuer opphøpes, og regjeringen står uten penger, som den derfor må be om som statslån, nettopp av de store kapitalister. Disse lån tynger regjeringene, hvis hender blir bundet av all denne gjeld, som krever store renter.

En konsentrasjon av all produksjon i kapitalistenes hender har utsugd folkets produserende evne, og dermed statens rikdom.

For øyeblikket kan kontantbeholdningen ikke tilfredsstille de arbeidende klassers behov, fordi det ikke er nok til alle.

Pengeutstedelsen må holdes i takt med befolkningens tilvekst, og barn må beregnes å bruke penger fra den første dag de ser lyset. En revisjon av kontantbeholdningen fra tid til annen er av vital betydning for hele verden.

Jeg tror dere vet, at gullmyntfoten har vært til ødeleggelse for alle de stater som har antatt den, fordi gullpengene ikke kunne tilfredsstille befolkningens behov, så mye mer som vi har sørget for å opphøpe gullet og holde det tilbake fra sirkulasjonen.

Vår regjerings pengevesen vil bli basert på landets arbeidsevne, og pengene skal være av papir eller tre.

Vi vil utstede tilstrekkelig mange penger for hver undersått, med tillegg for hver fødsel, og fradrag for hvert dødsfall.

For at det ikke skal finne sted noen forsinkelse med betalingen av regjeringsomkostninger, skal herskeren selv utstede ordre om hvorledes slike summer skal utbetales, og slik vil den begunstigelse som enkelte ministerier viser overfor særskilte departementer, bortfalle.

Regnskapene for statens inntekter og utgifter må holdes sammen, slik at de til enhver tid kan sammenlignes.

De planer som vi vil legge og utføre for å reformere de fremmedes finansielle institusjoner, vil bli satt i verk på en slik måte at de fremmede ikke merker dem. Vi vil påpeke nødvendigheten av reformer, på grunn av den uorden som hersker i de fremmede staters finanser. Vi vil vise dem at den første grunn til det dårlige finansstell ligger i at de begynner hvert finansår med et omtrentlig utkast til et budsjett, hvis beløp stiger fra år til år av følgende grunn: Det årlige budsjett tøytes med stor vanskelighet ut, så det varer til utgangen av det første halvår. Så oppsettes et nytt, revidert budsjett, som skaffer penger – i alminnelighet til tre måneder til; deretter bevilges et tilleggsbudsjett. Årets budsjett baseres på det foregående års totalutgifter, derfor er det en overskridelse hvert år på omtrent 50 prosent av den nominelle sum, og det årlige budsjett blir tredoblet på ti år. Takket være en slik fremgangsmåte, som tåltes av de fremmedes skjodesløse regjeringer, er deres reserver nå uttømt. Da så lånene utløp, tømte de sine statsbanker, og kom på falittens rand.

Это ли не хитрость „змія, который был хитре всѣхъ звѣрей полевыхъ, которыхъ создалъ Господь Богъ“! (Быт. III, 1).

Чтобы покончить съ „тайной беззаконія“ еврейской кабалы и масонства, я представлю здѣсь ея символическую формулу изъ книги того же кабалиста-масона и чернокнижника, котораго я цитировалъ выше. Вотъ изображеніе этой формулы, или, какъ называетъ ее помянутый авторъ,—„аксіомы“:

Разсмотримъ знаки этой „аксіомы“.

Въ *центрѣ ея—Соломонова печать“ со знакомъ $\daleth$ означающемъ въ кабалѣ борьбу. Въ этой печати мы видимъ, что тре-

Рис. 26-а.

угольники ея расположены уже въ обратномъ порядкѣ: свѣтлый обратился вершиною вверхъ, а темный—вершиною внизъ. Въ то же время отъ печати этой свѣтлый треугольникъ какъ бы отдѣлился ввысь и образовалъ вверху самостоятельную фигуру со знакомъ $\daleth$ въ центрѣ. Знакъ этотъ въ кабалѣ означаетъ „конецъ и завершеніе великаго творенія“. Отъ той же печати, отъ темнаго ея треугольника во внутрь круга, какъ бы, опущенъ и заключенъ такой же темный крестъ, на который наложена квадратная печать съ тѣмъ же кабалистическимъ знакомъ $\daleth$ означающимъ „конецъ великаго творенія“.

Соображаясь со всѣмъ, что было обнаружено выше сего въ моемъ разоблаченіи масонской тайны, нельзя не видѣть въ этой аксіомѣ все того же кошунства одолѣнія дьяволомъ Бога, заключенія креста Господня какъ бы въ центрѣ земного шара (круга)—

Kabbalas og frimureriets merke «Axiom».

Dere vil enkelt forstå at en slik ledelse av finansvesenet, som vi fikk de fremmede til å nøye seg med, ikke kan brukes av vår regjering.

Hvert nytt lån beviser regjeringens svakhet og dens sviktende evne til å forstå sine egne rettigheter. Hvert lån henger som et Damoklessverd over hodene på de herskere, som istedenfor å skaffe seg penger direkte fra nasjonen ved hjelp av midlertidig beskatning, kommer til våre bankiere med hatten i hånden.

Utenlandske lån er som igler, som ikke kan skilles fra regjeringslegemet, før de faller av av seg selv, eller før regjeringen får ristet dem av seg. Men de fremmede regjeringer har ingen som helst trangt til å riste dem av. Tvert imot øker de lånenes antall, og derfor er en slik stat dømt til å dø av det blodtap den forvolder seg selv. For hva annet enn en igle er et utenlandsk lån? Et lån er utstedelsen av regjeringspapirer, som medfører en forpliktelse til å betale renter, som utgjør en viss prosent av det samlede beløp. Hvis et lån er på 5 prosent, vil regjeringen om 20 år unødig ha betalt beløpet to ganger, og om 60 år tre ganger, mens lånet fremdeles forblir en ubetalt gjeld.

Av denne beregning fremgår det klart at slike lån, under de nåværende beskatningssystem (1901) berøver den fattige skatteyder hans siste øre for å betale renter til de fremmede kapitalister, av hvem staten har lånt pengene, istedenfor å skaffe de nødvendige penger fra nasjonen selv, rentefritt i form av beskatning.

Så lenge lånene var innenlandske, flyttet de fremmede bare pengene fra de fattiges lommer til de rikes; men etter at vi bestakk de nødvendige personer til å sette utenlandske lån istedenfor innenlandske, strømmer alle de fremmedes rikdom inn i våre pengeskap, og de fremmede er begynt å betale oss hva som i virkeligheten ikke er annet enn en tribut.

Ved sin skjodesløse statsmannsudyktighet, eller deres uvitenhet i finansielle spørsmål, har de fremmede monarker satt sine folk i gjeld til våre banker, så de aldri kan få obligasjonene avbetalt. Dere kan forstå hvilke anstrengelser det har kostet oss å bringe i stand en slik tingenes tilstand.

Under vårt styre vil vi passe vel på at pengeopphopning ikke skal finne sted, og derfor vil vi ikke ha noen statslån, uten 1 prosents statspapirer, for at rentebetaling ikke skal utsette landet for å utsuges av igler.

Retten til å utstede verdipapirer vil utelukkende bli gitt til kommersielle selskaper. Disse vil ikke ha noen vanskeligheter med å betale prosenter av sine inntekter, fordi de låner penger til forretningsforetagender, men regjeringen kan ikke skaffe seg utbytte med lånte penger fordi den kun låner penger for å gi ut hva den har lånt.

Aksjer vil også kjøpes av staten, som således blir kreditor – istedenfor debitor og tributbetaler som den nå er. Slike forholdsregler vil sette en stopper for all dovenskap og lathet, som var bra nok så lenge de fremmede var uavhengige, men som vi ikke ønsker å se under vårt styre.

Hvor tomme de rent dyriske hjerner hos de fremmede er, fremgår tydelig nok av den kjensgjerning, at de, da de lånte penger av oss mot renter, ikke innså at enhver sum således lånt, samt rentene av den måtte bli å betale ut av landets egne hjelpekilder. Det ville ha vært enklere, om de hadde tatt penger fra sine egne undersåtter, uten renter, straks. Dette

beviser vårt geni, og at vårt folk er utvalgt av Gud. Vi har behandlet lånespørsmålet så behendig at vi endog har fått de fremmede til å tro de har fordel av det.

Våre beregnede budsjetter, som vi vil fremlegge når den tid kommer, og som vil være utarbeidet etter århundrers erfaring, og som vi har hatt under betenkning mens de fremmede regjerte, vil være forskjellige fra de fremmedes, fordi de vil være klart forståelige, og vil bevise for verden, hvor velsignelsesrike våre nye planer skal bli. Disse planer vil gjøre en ende på slike misbruk som den som gjorde oss til herrer over de fremmede, og som ikke kan tillates å eksistere under vårt styre. Vi vil arrangere vårt budsjettssystem slik at ikke en, fra kongen til den minste kontorist, ubemerket skal kunne tilvenne seg den minste pengesum til annet formål enn det der pengene fra først av bestemt.

Uten en klar, fast plan er det umulig å regjere. Selv riddere og helter går til grunne når de går frem uten å vite hvor de går, og når de begynner sin ferd uten å skaffe seg det de trenger til den.

De fremmedes suverener, hvem vi med hell fikk til å oppgi sine regjeringsplikter ved hjelp av representasjon og underholdning, pomp og annet tidsfordriv, var ikke annet enn skjerm Brett som skjulte våre intriger.

Innberetninger fra de fremmede embedsmenn, som ble utsendt istedenfor suverenen, for å utføre hans offentlige plikter, ble skrevet for dem av våre agenter. Ved alle leiligheter behaget disse innberetninger suverenenes kortsynte forståelse, ledsaget som de var av forskjellige planer til fremtidige besparelser. «Hvorledes kunne de økonomisere ved nye skatter?» kunne de ha spurt, men de spurte ikke, de som leste våre innberetninger.

Dere vet selv hvilket finansielt kaos de fremmede har skaffet seg ved sin egen etterlatenhet; de ender i bankerott til tross for undersåttenes harde arbeide.

- - -

Jeg vil nå utdype hva jeg omtalte i mitt foredrag ved vårt forrige møte, og gi en detaljert forklaring av innenlandske lån. Men jeg vil ikke videre gå inn på de utenlandske lån, da de allerede har fylt våre sikkerhetskjellere med de fremmedes gull, og dessuten fordi vår Verdensregjering ikke vil ha noen utenfor staten å låne penger av.

Vi benyttet oss av administrasjonens korrupsjon og de fremmede monarkers etterlatenhet til å skaffe oss to og tre ganger de summer vi lånte til deres regjeringer, og som de i virkeligheten ikke trengte. Hvem kunne gjøre det samme med oss? Derfor vil jeg kun gå inn på spørsmålet om innenlandske lån.

Når regjeringen bekjentgjør at et slikt lån skal utstedes, åpner regjeringen tegningen til obligasjonene. For at disse papirer skal være tilgjengelige for alle, lyder de på meget små summer. De som først tegner får obligasjonene under pari. Dagen etter settes prisen opp, for å lede folk til å tro, at alle er ivrige etter å få fatt på dem.

I løpet av et par dager er statskassens kilder full av penger for lånet, som blir overtegnet. (Hvorfor fortsetter man med å ta imot penger for et lån som allerede er overtegnet?) Det er tydelig tegnet betydelig mere enn den sum regjeringen ba om, og heri ligger den hele effekt – allmenheten stoler tydeligvis på sin regjering.

Men når det er slutt med komedien, har man igjen en kjensgjerning, som består i en meget stor gjeld. Og for å betale rentene på denne gjeld, må regjeringen ta sin tilflukt til nye lån, som igjen ikke opphever statsgjelden, men bare øker den. Når regjeringenes låneevne er uttømt, må renter på lånene betales med nye skatter.

Disse skattene er ikke annet enn gjeld stiftet for å dekke annen gjeld.

Så kommer det en periode da lånene konverteres; men konverteringen nedsetter kun rentebeløpet, det opphever ikke gjelden. Dessuten kan den kun foretas med kreditorenes samtykke. Når konvertering anmeldes, får kreditorene rett til enten å akseptere den, eller til å få sine penger tilbake, hvis de ikke ønsker å akseptere konverteringen. Hvis nå alle krevde sine penger tilbake, ville regjeringen være fanget i sin egen snare, og ville ikke kunne tilbakebetale alle pengene. Heldigvis forstår de fremmede regjeringers undersåtter seg svært dårlig på finanser, og de har alltid foretrukket å se sine verdipapirer synke i verdi, og rentene nedsettes, fremfor å risikere en ny kapitalanbringelse; på denne måte har de gitt sine regjeringer anledning til å bli kvitt gjeld, som ofte løp opp i mange millioner.

De fremmede tør ikke å gå slik frem med utenlandske lån, fordi de vet, at vi i så tilfelle ville forlange våre penger.

Ved en slik handlemåte ville regjeringen åpent innrømme sin egen bankerott, hvilket klart ville vise folket, at dets interesser og regjeringens interesser ikke faller sammen. Jeg henleder særlig oppmerksomheten herpå, og også på følgende: for øyeblikket blir alle innenlandske lån konsolidert ved såkalte midlertidige lån, dvs. gjeld, hvis betalingsfrist er kort. Disse lån består i penger, som er innskutt i statsbanker og sparebanker. Disse pengene, som er til regjeringens disposisjon i et betydelig tidsrom, blir brukt til å betale renter på utenlandske lån, og istedenfor penger setter regjeringen et tilsvarende beløp av sine egne verdipapirer inn i bankene. Disse statspapirer dekker alle underskudd i de fremmede staters pengeskap.

Når vår konge sitter på sin verdenstrone, vil alle slike finansielle behendighetsknep forsvinne. Vi vil ødelegge markedet for offentlige verdipapirer, fordi vi ikke vil tillate at det rokkes ved vår anseelse derved at våre papirer synker eller stiger, deres verdi skal fastsettes til pari, uten mulighet for kursforandringer. Stigning forårsaker fall, og det var ved verdistigning vi begynte å nedbryte de fremmedes offentlige verdipapirers anseelse. Istedenfor børser vil vi sette veldige regjeringsorganisasjoner, hvis plikt vil bestå i å beskatte forretningsforetagender, ettersom regjeringen finner det tjenlig.

Disse institusjoner vil ha en slik stilling, at de på en dag kan kjøpe opp aksjer for millioner av kroner, eller om de vil, kaste dem ut på markedet. Således vil alle forretningsforetagender være avhengige av oss. Tenk for en makt vi skal ha!

- - -

I alt det jeg hittil har omtalt, har jeg forsøkt å gi et sant bilde av de nåværende begivenheters sanne hemmeligheter, og likeså fortidens, som alle munner ut i skjebnens elv, og hvis resultater vil vise seg i en nær fremtid. Jeg har forklart de hemmelige planer, hvoretter vi behandler de fremmede, og likeledes vår finanspolitikk. Jeg har bare noen få ord å tilføye.

I våre hender er nåtidens største makt konsentrert, jeg mener gullet. I løpet av to dager kan vi skaffe hvilke som helst summer frem fra våre hemmelige skattkammer.

Er det da ennå nødvendig for oss å bevise at vårt styre er Guds vilje? Er det mulig at vi med slike uhyre rikdommer ikke skal kunne bevise det – at alt det gull vi i så mange århundrer har samlet opp ikke skal hjelpe oss i vår gode sak – det vil si i ordenens gjenopprettelse under vårt styre?

Dertil kan det komme til å trenges en viss grad av voldsmakt, men denne orden vil i sin tid bli gjenopprettet. Vi vil bevise at vi er de velgjørere, som gjenoppretter fred og frihet for en forpint verden. Vi vil gi verden del i denne fred og frihet, men visselig kun på én betingelse – nemlig den at de strengt overholder våre lover. Dessuten vil vi gjøre det klart for enhver at frihet ikke består i løssluppenhet, eller i å gjøre hva enhver finner på. Likeledes at en manns stilling eller makt ikke gir ham rett til å forkynne nedbrytende prinsipper så som religionsfrihet, likhet, eller lignende ideer. Vi vil også gjøre det klart at individuell frihet ikke gir noen rett til å hisse seg eller andre opp med latterlige taler til underordnede masser. Vi vil lære verden at den sanne frihet kun består i at en manns person og eiendom er ukrenkelig, så lenge han overholder samfunnslivets lover. At en manns stilling vil avhenge av hans oppfatning av andres rett, og at hans verdighet forbyr ham fantastiske tanker om hans eget jeg.

Vår makt vil bli herlig, fordi den vil bli mektig, og den vil beherske og lede, men aldeles ikke følge hopens ledere eller andre folketalere, som roper ut ord uten mening, som de kaller ideale prinsipper og som ikke er annet enn utopiske ideer. Vårt styre vil organisere den samfunnets orden hvori folkenes lykke består. Denne makts anseelse vil skaffe den mystiske tilbedelse, så vel som alle folkeslags underkastelse. En sann makt gir ikke etter for noen makt, selv ikke Guds. Ingen vil våge å nærme seg den i den hensikt å ta bort så mye som en trevl av dens makt.

For at folket skal bli vant til lydighet, må det oppøves i beskjedenhet, derfor vil vi redusere produksjonen av luksusartikler. På denne måte vil vi også fremtvinge moral, som nå nedbrytes ved stadig kappestrid i luksus. Vi vil patronisere husflid for å skade private fabrikker.

Det ligger en nødvendighet for slike reformer også i dette at store private fabrikkherrer ofte oppvigler sine arbeidere mot regjeringen, kanskje uten å vite det.

De brede lag som arbeider i den lokale industrien, vet ikke hva arbeidsløshet betyr, og dette gjør at den klynger seg til de eksisterende forhold og opprettholder regjeringen. Arbeidsløshet er regjeringens farligste fiende; den har gjort sitt arbeide for oss, så snart vi ved dens hjelp har fått makten.

Drukkenskap vil også bli forbudt, som en forbrytelse mot menneskeheten, og vil bli straffet som en slik, for mennesket blir dyrets like under alkoholens innflytelse.

Nasjonene bøyer seg kun blindt for en sterk makt, som er uavhengige av dem, og i hvis hånd de kan se et sverd, et forsvarsvåpen mot alle samfunnsopprør. Hvorfor skulle de forlange av sin konge at han har en engels sjel? De må i ham se legemliggjørelsen av styrke og makt.

En hersker må oppstå som vil kontrollere alle nåværende regjeringer, som har levd av en masse, hvis demoralisasjon vi har skapt med anarkiets flamme. En slik hersker må begynne med å slukke denne flamme, som stadig blusser opp fra alle sider.

For å oppnå dette må han tilintetgjøre alle foreninger som kan være flammens arnested, selv om han må utløse eget slekts blod. Han må danne en velorganisert hær, som ivrig vil bekjempe anarkiets smittestoff, som kunne komme til å forgifte regjeringslegemet.

Vår hersker vil være utvalgt av Gud og innsatt fra oven, for at han skal knuse alle ideer som er influert av instinkt og ikke av fornuft, av brutale prinsipper og ikke av humanitet. For øyeblikket har disse ideer hell med seg i sitt røveri og sin vold under rettens og frihetens fane.

Slike ideer har ødelagt alle samfunnsorganisasjoner, og fører derfor frem til Kongen av Israels herredømme.

Men deres roller er utspilt, så snart vår konges regjering begynner. Da må vi feie dem vekk, slik at intet smuss skal ligge på vår herskers vei. Da skal vi kunne si til folkene: «Be til Gud, og bøy Eder for ham som bærer forutbestemmelsens merke, og hvis stjerne Gud selv har ført, for at ingen annen enn han skulle kunne befri menneskeslekten fra all synd.»

- - -

Nå vil jeg behandle vår fremgangsmåte, hvorved vi vil styrke Kong Davids dynasti slik at det kan vare til den siste dag. Vår måte å sikre dynastiet på vil hovedsakelig bestå i de samme prinsipper som har gitt våre vise menn verdens virkelige kontroll, det vil si hele menneskehetens ledelse og oppdragelse.

Flere medlemmer av Davids sæd vil forberede konger og deres tronfølgere, som ikke vil bli valgt etter arverett, men etter sin egen dyktighet. Disse tronfølgere vil bli innviet i våre hemmelige politiske mysterier og regjeringsplaner, mens det omhyggelig sørges for at ingen annen får del i dem.

Slike forholdsregler blir nødvendige for å overbevise alle om, at kun de kan herske, som er blitt innviet i regjeringsteknikkens hemmeligheter. Kun slike menn vil lære hvorledes våre planer skal anvendes i praksis, og hvorledes århundres oppsamlede erfaring skal brukes. De vil bli innviet i de logiske slutninger vi drar av alle observasjoner i vårt politiske og økonomiske system og i alle samfunnsvitenskaper. Kort sagt de vil lære å kjenne den sanne ånd i alle de lover som er nedlagt i naturen selv, for at de skal kunne herske over menneskeheten.

Suverenenes direkte tronarvinger vil bli forbigått, hvis de viser seg lettsindige eller bløthjertede under sin oppdragelse, eller hvis de viser andre karaktertrekk som kan bli skadelige for deres makt, og som kan gjøre dem udugelige som herskere og kanskje skade kronens anseelse. Våre eldste vil kun betro regjeringens tøyler i hendene på menn som kan regjere med fast hånd, selv om det kanskje også kom grusomhet til.

I tilfelle av sykdom eller tap av energi vil vår konge bli tvunget til å overgi regjeringen til dem av hans slekt som har vist seg mere skikkede.

Kongens nærmeste planer og hans planer for fremtiden vil ikke engang kjennes av hans nærmeste rådgivere. Bare vår hersker og de tre som innviet ham, skal kjenne fremtiden.

I herskerens person, hans, som med sikker vilje vil styre og regjere både seg selv og menneskeheten, skal folket anerkjenne nesten skjebnen selv og dens veier blant menneskenes barn. Ingen vil kjenne herskerens hensikt med de befalinger han utsteder, og derfor vil ingen våge å legge hindringer på hans hemmelighetsfulle veier.

Naturligvis må herskeren være begavet nok til å tumle med våre planer. Derfor betrer han ikke tronen, før hans ånd er testet av våre vise.

For at alle undersåtter skal elske og ære sin monark, må han ofte tale offentlig til dem. Det vil bringe de to makter i harmoni, kongemakten og massene, hvem vi i de fremmedes stater holder fra hverandre, ved å skremme dem med hverandre.

Vi måtte skremme dem med hverandre for at de, når de var vel adskilt, skulle komme inn under vår innflytelse.

Israels konge må ikke la seg styre av sine egne lidenskaper, aller minst sanseligheten. Han må ikke tillate sine animalske instinkter å ta makten fra hans ånd. Sanselighet ødelegger sikrere enn noen annen lidenskap alle åndelige og forutseende evner; den distraherer menneskenes tanker, og vender dem mot det verste i den menneskelige natur.

Universets støtte i Verdens-Herskerens person, runnet av Davids hellige sæd, må gi avkall på alle personlige lidenskaper for sitt folks velferds skyld.

Vår konge må være uten dadel.

Undertegnet av representanter for Zion av 33. grad.

ETTERORD

Disse protokollopptegnelser ble tatt ut av en stor bok med opptegnelser fra foredrag. Min venn fant dem i jernskapet i hovedkvarteret for Zion-Foreningen. Dette hovedkvarter er for øyeblikket i Frankrike.

Frankrike tvang Tyrkia til å gi forskjellige privilegier til de skoler og religiøse institusjoner av alle bekjennelser som vil komme under fransk protektorat i Lilleasia. Deri medinnbefattes naturligvis ikke de romersk-katolske skoler og institusjoner som er utdannet fra Frankrike av de siste regjeringer. Dette faktum beviser bare at Dreyfusskolens diplomati kun er ivrig etter å bevare Zions interesser, og arbeider for å kolonisere Lilleasia med franske jøder. Zion har alltid visst å skaffe seg innflytelse ved hjelp av hva Talmud kaller dets «arbeidsdyr», hvormed det menes ikke-jøder i sin alminnelighet.

I henhold til beretninger om en hemmelig jødisk sionisme, utarbeidet Salomon og andre jødiske vise allerede 929 f. Kr. I teorien en plan for en fredelig zionistisk erobring av hele verden.

Ettersom historien utviklet seg, ble denne plan utarbeidet i alle detaljer, og fullført av menn som i tidens løp ble innviet i spørsmålet. Disse lærde bestemte seg til ved fredelige midler å erobre verden for Zion, med den symbolske slanges list, dens hvis hode skulle bety dem som var innviet i planen for den jødiske administrasjon, og hvis legeme skulle representere det jødiske folk. Administrasjonen ble alltid holdt hemmelig selv overfor jødefolket. Ettersom denne slange fant veien til kjernen i de folk den traff på, underla den seg og oppslukte alle disse staters ikke-jødiske makt. Det er forutsagt at slangen skal fullføre sitt verk med streng iakttakelse av den engang lagte plan, inntil dens forutbestemte løp ender med at dets hode vender tilbake til Zion, og til slangen på denne måte har omringet hele Europa – og inntil den ved å legge Europa i sine lenker underlegger seg hele jorden. Dette skal den utføre ved å bruke sin kraft til å underkaste seg de øvrige nasjoner ved en økonomisk erobring.

Slangens hode kan kun vende tilbake til Zion etter at alle Europeiske suverene staters makt er styrtet, det vil si når det ved hjelp av økonomiske kriser og alminnelig ødeleggelse overalt blir frambrakt en åndelig demoralisasjon og en moralsk råttighet, hovedsakelig ved hjelp av jødiske kvinner som gir seg ut for å være franske, italienske, osv. Disse er de sikreste spredere av utsvevelser blant ledende menn i spissen for nasjonene.

Kvinner i Zions tjeneste opptrer som lokkeduer for dem som, takket være disse kvinner, alltid trenger penger, og derfor alltid er rede til å selge sin samvittighet for penger. Disse pengene blir da også virkelig bare lånt av jødene, for gjennom de kvinnelige agents hender vender de snart tilbake til de bestikkende jøder, – men ved disse transaksjoner blir det kjøpt slaver til Zions sak.

Det er naturlig for et sådant foretaks hell at hverken de offentlige embedsmenn eller de private enkelte individer erkjenner den rolle som spilles av kvinnene i Zions sold. Derfor dannet lederne av Zions sak en slags religiøs kaste, som ivrig fulgte den mosaiske lov og Talmuds mange regler. Hele verden trodde at Moselovens maske var jødernes virkelige livsregel. Ingen tenkte på å undersøke disse livsregler nærmere, især da alles øyne var rettet mot det gull, som kunne skaffes frem nettopp av denne kaste, og som ga kasten dens absolutte frihet til dens politiske og økonomiske intriger.

En skisse av den symbolske slangens bane ser ut som følger: Dens første stadium i Europa var 429 f. Kr. I Hellas på Perikles' tid, da slangen først begynte å angripe dette lands makt. Det andre stadium var i Rom under Augustus ca. 69 f. Kr. Det tredje i Madrid under Karl V ca. 1552. Det fjerde i Paris ca. 1700 på Ludvig 14des tid. Det femte i London fra 1814 og fremover (etter Napoleons fall). Det sjette i Berlin i 1871 etter den fransk-tyske krig. Det syvende i St. Petersburg, hvorover slangens hode er tegnet under årstall 1881.

Alle disse stater som slangen gikk igjennom, har fått sine forfatningsgrunnvoller rokket, Tyskland med sin tilsynelatende maktstilling danner ingen unntakelse. I økonomisk henseende er Tyskland og England blitt spart, men det er kun inntil Russlands erobring er fullbyrdet, og på den konsentrerer slangen nå alle sine evner. Slangens videre bane vises ikke på dette kart, men piler antyder dens nærmeste bevegelse mot Moskva, Kiev og Odessa.

Det er oss nå velkjent til hvilken grad de sistnevnte byer var sentere for den aktive jødiske rase. Konstantinopel vises som det siste stadium på slangens bane⁷ før den når Jerusalem.

Det er kun et kort stykke igjen, og slangen kan fullende sin ring og bringe sitt hode tilbake til halen.

For å sette slangen i stand til enkelt å gjennomføre denne bane, ble følgende forholdsregler tatt av Zion i den hensikt å omdanne samfunnet og omvende de arbeidende klasser: Først og fremst ble den jødiske rase organisert slik at ingen kunne trenge inn til og åpenbare dens hemmeligheter. Gud selv formodes å ha sagt til jødene at de er forutbestemte til å beherske hele jorden i form av et udelelig kongerike Zion. Det er blitt dem fortalt at de er den eneste rase som fortjener å kalles menneskelig, og at alle andre raser er bestemt til å være «arbeidsdyr» og slaver for jødene, og at deres mål må være erobringer av verden og oppreisningen av en verdenstrone i Zion. (Jfr. Sanh. 91, 21, 1051.)

Jødene ble belært om at de er overmennesker, og at de må holde seg avsondret fra alle andre folk. Disse teorier inspirerte dem med en selvforherligelsens idé, fordi de er de rettmessige Guds barn. (Jfr. Jihal 67, 1; Sanh. 58, 2.)

Den jødiske rases avsondrede liv opprettholdes strengt ved «Kahhal»-systemet som pålegger enhver jøde å hjelpe en slektning uavhengig av den hjelp han mottar fra den lokale administrasjon, og som beskytter Zions regjering mot de fremmede regjeringers blikk; disse forsvarer på sin side alltid det jødiske selvstyre, da de feilaktig anser dem å være en rent religiøs sekt. De nevnte ideer som ble innpodet i jødene, har også i høy grad hatt innflytelse på deres materielle liv.

Når vi leser slike arbeider som «Gopayon» 14 s. 1; «Eben-Gaizar» 44, s. 81; «XXX VI Sanudri» 746; «XXX Kadushin», 68 A, som alle er skrevet til den jødiske rases forherligelse, ser vi at de virkelig behandler alle ikke-jøder som om de var dyr, skapt til jødernes tjeneste. De tror at folkene, deres eiendommer, ja endog deres liv, egentlig tilhører jødene, og at Gud tillater sitt utvalgte folk å gjøre den bruk av dem som de finner for godt.

Etter deres lov blir alle deres mishandlinger av de fremmede tilgitt hver nyttårsdag, da de også får avlat for lignende synder i det kommende år.

---

⁷ Merk: dette kart var tegnet før revolusjonen i Tyrkia.

For å oppvekke hat mot de fremmede hos sitt eget folk, spilte jødernes ledere rollen som provokatører i antisemittiske bevegelser ved å la fremmede få rede på en del av Talmuds hemmeligheter. Erklært antisemittisme var også svært nyttig for ledende jøder, fordi den vakte medlidenhet i en del fremmedes hjerter overfor de folk som tilsynelatende ble mishandlet, og deres sympati således ble på Zions side.

Antisemittismen som foranlediget forfølgelse av de lavere klasser blant jødene, hjalp jødene til å holde sine landsmenn i lydighet. De kunne tillate seg det, fordi de alltid trådte til i tide, og frelste sine egne. Legg merke til at jødernes ledere i antisemitt-opptøyene aldri led overlast med hensyn til sin administrasjon. Dette er intet å undres over, fordi det var de samme ledere som oppviglet «de kristne blodhunder» mot sine mere beskjedne landsmenn, og blodhundene holdt deres hjord i orden for dem, og hjalp derved til med å iverksette Zions solidaritet.

Etter sin egen oppfatning har jødene allerede oppnådd stillingen som øverste styrere over hele verden, og holder nå på å kaste masken.

Naturligvis lå Zions stigende makt alltid i deres gull; derfor behøvde de bare å arbeide for å gi gullet verdi.

Gullets høye pris skyldes hovedsakelig gullpengene; dets opphopning i Zions hender forklares ved at jødene har kunnet bruke alle internasjonale kriser til å monopolisere gullet. Dette er bevist ved familien Rotschilds historie, som den er fortalt i Paris i «Libre Parole».

Ved hjelp av disse kriser ble kapitalismens makt etablert under frisinnetts fane, og beskyttet av sinnrikt uttenkte økonomiske og sosiale teorier. Ved å gi disse teorier en vitenskapelig drakt oppnådde Zions eldste meget store resultater.

Stemmegivningssystemet gir alltid Zion anledning til å innføre de lover de vil ha frem, ved hjelp av bestikkelser. Den av de fremmedes statsformer de liker best, er republikken, da de der lettere kan få kjøpt en majoritet, og det republikanske systemet gir deres agenter og deres hær av anarkister fritt spillerom. Av denne grunn støtter jødene frisinnet, og de dumme Europeere som lar seg narre av dem ser ikke det allerede tydelige faktum at det under en republikk ikke finnes mere frihet enn under et enevelde. Tvert imot, det eksisterer nemlig en pøbels undertrykkelse av minoriteten, som alltid arrangeres av Zions agenter.

Å dømmen etter Montefiores testamente sparer Zion ikke på pengene eller på andre midler til å oppnå sine mål. I våre dager er alle regjeringer i hele verden bevisst eller ubevisst under ordre fra den store verdensregjering, som er Zion, fordi alle deres verdipapirer er i de sistnevntes hender, og alle land er i gjeld til jødene i en så stor utstrekning at de aldri vil være i stand til å betale sin gjeld. All handel og alle forretninger er, likeså vel som alt diplomati, i Zions hender.

Ved hjelp av sine penger har de gjort Vestens folk til slaver. Ved å anvende en intens oppdragelse på materielt grunnlag la jødene tunge lenker på hele Europa, hvormed de så har smidd dem fast til sitt verdensstyre.

Enden på all nasjonal frihet står for døren, og derfor vil det være slutt på all individuell frihet, fordi sann frihet ikke kan eksistere, hvor pengene gjør det mulig for Zion å regjere mobben og undertrykke den mere verdige og mere fornuftige del av samfunnet.

«Den som har ører å høre med, han hører.»

- - -

Det er nå snart fire år siden «Zions Eldstes Protokoller» kom i min besittelse. Gud alene vet hvor mange resultatløse forsøk jeg har gjort på å få den fram i lyset, eller bare på å advare dem som står ved makten, og åpenbare for dem årsaken til det uvær som henger over det likegyldige Russland, som uheldigvis synes å ha mistet ethvert begrep om det som foregår rundt om.

Ikke før nå, da jeg frykter for at det er for sent, har det lyktes meg å offentliggjøre mitt arbeide, i det håp at jeg skal kunne advare dem som ennå har ører å høre med og øyne å se med.

Det kan ikke være noen tvil mulig. Med Satans hele makt og skrekkvelde nærmer den tid seg da den triumferende konge av Zion skal regjere over vår uomvendte verden. Kongen av Zions blod – Anti-Krist – står like ved sin verdenstrone.

Verdensbegivenhetene går slag i slag; uenighet, krig, rykter, hungersnød, epidemier og jordskjelv – det som var umulig i går, er i dag blitt et fullbyrdet faktum. Dagene flyr forbi, som om det var til beste for det utvalgte folk. Det er ikke tid til grundig å studere menneskehetens historie fra «ondskapens hemmelighets» standpunkt, eller til historisk å påvise den innflytelse som «Zions Eldste» har hatt på menneskehetens ulykker, til å forutsi menneskeslektens sikre fremtidige skjebne, som allerede er rykket så nær, eller til å avsløre den siste akt i verdens tragedie.

Kristi lys alene og Hans Hellige Almannelige Kirkes lys kan gjennomtrenge de sataniske dypheter og åpenbare deres ondskap i dens fulle utstrekning.

I mitt hjerte føler jeg at tiden er inne til å sammenkalle det Åttende Økumeniske Concilium, hvortil hyrder og representanter fra hele Kristenheten uten å tenke på hva som i så mange århundrer har skilt dem ad, vil flokke seg sammen for å møte Anti-Krists komme.

Slutt